

บทนำ

ช่างภาพ

ข่าวการสละโสดของไฮโซสาวชื่อดัง พิชญ่า ตันติวงศ์ไพบูลย์ บุตรสาวของเจ้าสัวอนันต์ชัย เจ้าของธุรกิจอาหารและการเกษตรซึ่งร่ำรวยเป็นอันดับหนึ่งของประเทศ กลายเป็นข่าวดังแทบทุกหน้าหนังสือพิมพ์ หลังจากที่ฝ่ายหญิงประกาศว่าจะลั่นระฆังวิวาห์ ว่าที่เจ้าบ่าวไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นหนุ่มโสดในวงสังคมเดียวกัน เขามีชื่อว่า ปิติ ชลนันทพร ทายาทเจ้าของห้างสรรพสินค้าชื่อดังในเมืองไทยซึ่งมีฐานะร่ำรวยไม่แพ้กัน

นอกจากข่าวการแต่งงานจะโด่งดังแล้ว เรื่องอื่นก็พลอยกลายเป็นหัวข้อสนทนาไปด้วย นับตั้งแต่วันแต่งงาน สถานที่จัดงาน ชุดเจ้าสาว รวมถึงบริษัทถ่ายภาพแต่งงานใดจะได้รับเกียรติให้รับงานสำคัญนี้

ภายในห้องประชุมของบริษัทโซลเมต ทีมงานทั้งหมดถูกเรียกมารวมถึงช่างภาพอย่างลิลิน หล่อนเป็นช่างภาพดาวรุ่งของเมืองไทยซึ่งเคยได้รับรางวัลช่างภาพยอดเยี่ยมของยุโรป หญิงสาวถนัดถ่ายภาพนิ่ง หล่อนจบการศึกษามาจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ ก่อนจะเดินทางไปศึกษาต่อด้านการถ่ายภาพที่สหรัฐอเมริกา ช่างภาพสาวทำงานเก็บเกี่ยวประสบการณ์ที่

ต่างประเทศสองปี ก่อนจะย้ายกลับมาเมืองไทยเพื่อดูแลพ่อ หล่อนเริ่มต้นถ่ายภาพนิ่ง ตามด้วยภาพแต่งงาน หรือที่คนไทยนิยมเรียกว่าพรืดวดิง

“คุณลูกพี่ซึงเพิ่งติดต่อกับบริษัทเราเป็นคนถ่ายรูปพรืดวดิงให้”

ไม่ผิดจากที่ทุกคนในห้องประชุมคาดไว้เท่าไรนัก เพราะถ้าดูจากความสัมพันธ์สนมระหว่างเจ้านายใหญ่กับพ่อของว่าที่เจ้าสาว คนในวงการก็คาดเดาได้ไม่ยากว่า บริษัทโซลเมต ภายใต้การนำของวินัย จะต้องได้รับมอบหมายให้ทำงานสำคัญชิ้นนี้

“ว้าว จริงหรือครับ ชาวดีเลยนะครับเนี่ย รับรองว่าหลังจากงานนี้บริษัทเรามีหวังรับลูกค้าไม่ทันแน่ๆ”

ที่ขาย หรือที่เพื่อนร่วมงานชอบเรียกว่าอิ ผู้ช่วยช่างภาพของบริษัท พุดด้วยน้ำเสียงดีใจ เขาเคยทำงานเป็นผู้ช่วยช่างภาพหนังสือแฟชั่นมาก่อน วินัยจึงดึงตัวมาร่วมงานด้วยเมื่อปีที่แล้ว

วินัยยิ้มน้อยๆ แต่สีหน้ายังแฝงความกังวล

“ก็ดีสิ แต่ที่ผมกลัวคือ จะทำให้คุณลูกพี่ซึงพอใจได้อย่างไร ผมได้ยินมาว่าเธอค่อนข้างละเอียดและพิถีพิถันกับงานมาก เราทุกคนคงต้องเหนื่อยกันหน่อย”

ผลงานที่สร้างชื่อให้บริษัทโซลเมต คือภาพพรืดวดิงของนิลรัตน์ บุตรสาวคนเดียวของรัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุข กับเจ้าบ่าวซึ่งเป็นนักการเมืองหนุ่มไฟแรง

ภาพพรืดวดิงออกมาสวยเป็นธรรมชาติ อีกทั้งยังสะท้อนตัวตนของคู่บ่าวสาวออกมาได้อย่างดีเยี่ยม ภาพที่ทั้งคู่มองกันด้วยความรักที่ประดับอยู่หน้างานทำให้ผู้ที่มาร่วมงานต่างชื่นชมว่าเป็นรูปที่หน้าประทับใจเป็นอย่างยิ่ง แถมพอรู้ว่าช่างภาพเป็นผู้หญิง อายุยังน้อย คณะนิยมก็พุ่งขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

กิจการของโซลเมตกำลังไปได้สวย ถ้าเทียบกับบริษัทถ่ายภาพแต่งงานอื่นๆ ก็นับว่าอยู่ในช่วงขาขึ้น บรรดาลูกหลานไฮโซรวมถึงผู้มีชื่อเสียง

ต่างวางใจให้บริษัทถ่ายภาพแต่งงานให้ โดยเฉพาะภาพถ่ายฟรีเวดดิ้งใน สโตร์มินิมัลซึ่งกำลังเป็นที่นิยม

“ลินก็ไต่ขึ้นมาคะ คุณลูกพีซีให้สัมภาษณ์ว่างานนี้ต้องเป็นทอล์กออฟ เดอะทาวน”

ชื่อเสียงของพีชญาไม่ได้มีแค่ความสวย แต่รวมถึงความช่างเลือก จุกจิก เก็บทุกรายละเอียดตามประสาผู้หญิงที่สวย รวย แถมยังไฮโซ หล่อนต้องการให้งานแต่งงานครั้งนี้ออกมาสมบูรณ์แบบที่สุด นับตั้งแต่เรื่อง ชุดแต่งงานที่หญิงสาวบินไปตัดล่วงหน้าถึงฝรั่งเศสตั้งแต่สองเดือนก่อนจะ ประกาศข่าวหมั้น และไม่ได้มีชุดเดียว แต่มีถึงห้าชุด แต่ละชุดราคาเป็นหลัก ล้าน รองเท้า รวมถึงเครื่องประดับสั่งทำเป็นพิเศษสำหรับงานนี้ให้สมศักดิ์ศรี ลูกเจ้าสาวใหญ่

“ผมว่าได้เป็นแน่ เพราะขนาดสถานที่ถ่ายทำฟรีเวดดิ้งยังไม่ธรรมดา”

“ไม่ธรรมดาอย่างไรหรือคะ”

“ก็เธอระบุว่าจะต้องถ่ายทำที่อนันตวาริเท่านั้นนะสิ”

“อนันตวาริ” ลิลินทวนคำ ภาพริสอร์ทหรูสโตร์เมืองโบราณซึ่งตั้งอยู่ ตรงรอยต่อระหว่างจังหวัดเชียงใหม่กับเชียงรายผุดขึ้น “แต่ที่นั่นห้ามถ่าย ภาพหรือถ่ายทำวิดีโอสำหรับแต่งงานไม่ใช่หรือคะ”

ริสอร์ทแห่งนี้เปิดมาได้สามปีแล้ว ด้วยสภาพแวดล้อมที่ดูเหมือน เมืองมากกว่าโรงแรม สถานที่ทั้งหมดเป็นเหมือนเมืองโบราณสโตร์ล้านนา ผู้จัดการเคยให้สัมภาษณ์ว่า ไม่อนุญาตให้ใครเข้ามาถ่ายทำสกริป หรือแม้แต่ การถ่ายภาพทั้งหมดเพื่อลงหนังสือก็ไม่ยอม

“ใช่ นั่นแหละที่ผมฟัง ไม่รู้คุณลูกพีซีไปเจออย่างไร เจ้าของถึงได้ใจอ่อน”

“เจ้าของริสอร์ทเป็นใครหรือครับ ผมไม่รู้จัก”

“ผมรู้แต่ว่าเป็นเศรษฐีเมืองเหนือ ชื่อคุณฉัตร เขาชอบศิลปะยุคล้านนา มากๆ แต่เขาค่อนข้างเก็บตัว ไม่ยอมออกสื่อ จะมีก็แต่ผู้จัดการริสอร์ทที่ชื่อ รัชกฤตเป็นคนออกหน้า หน้านั้นให้สัมภาษณ์รายการถึยิบ”

รัชกฤตเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี พุดจาคล่องแคล่ว ทุกครั้งที่มีการ
สัมภาษณ์ มักจะเห็นหน้าชายหนุ่มทางโทรทัศน์อยู่เป็นประจำ

“แต่ไม่ว่าเจ้าของจะเป็นใคร สรุปว่าคุณลูกพีชเคลียร์ได้เรียบร้อยแล้ว
สงสัยเป็นฝีมือเจ้าสัวที่เนรมิตทุกอย่างให้ เหลือก็แต่ทางเราที่ต้องเตรียม
ทีมงานให้พร้อม”

“เราจะเริ่มงานกันเมื่อไหร่คะ”

ลิลินถามอย่างกระตือรือร้น สำหรับหล่อนแล้ว ไม่สนใจว่าลูกค้ำจะ
เป็นเช่นไร หน้าทีหล่อนคือตอบโจทย์ของคู่บ่าวสาวให้ได้มากที่สุด เมื่องาน
จบ ทุกอย่างก็จบ หญิงสาวถือว่าตนทำดีที่สุดแล้ว ด้วยอุปนิสัยเป็นสาวมั่น
ไม่แคร์ใคร แต่ความตั้งใจทำงานเต็มร้อย งานทุกชิ้นที่ผ่านมือลิลินจึงออก
มาดีเยี่ยม

“มะรีนี่ คุณลูกพีชย้ำว่าภาพทั้งหมดจะต้องถ่ายที่รีสอร์ทตอนันตวาริ
เท่านั้น”

“ว้าว...” ที่สมาธิอุทาน

“ยังไม่หมด เธอจะเป็นคนเตรียมชุดและรองเท้าเอง ส่วนช่างแต่งหน้า
ทำผมก็จะเป็นช่างที่เธอจัดหา มาเราแค่เตรียมอุปกรณ์ของเราไปเท่านั้น
เรื่องงบ เธอบอกมาแล้วว่าไม่อื่น แต่ขอให้ภาพออกมาสมบูรณ์แบบที่สุด
คุณลูกพีชกับคุณปิติไปพักที่นั่นด้วย เรียกว่ายกขบวนกันไปหมด”

“คุณลูกพีชให้ใครแต่งหน้าครับ”

“ลองทายสิ”

“เจี๋ใหม่ซัวร์” ลิลินพูดด้วยใบหน้าแต่ยิ้ม วิญญาณหัวเราะ

“ฉลาดจริงๆ สมแล้วที่เป็นตากล้องดาวรุ่ง รู้เขารู้เรา รู้ด้วยว่าคุณ
ลูกพีชจะเลือกช่างแต่งหน้าคนไหน”

มารุตคือช่างแต่งหน้าที่กำลังมาแรงที่สุดในตอนนี้ ทุกครั้งที่บรรดา
เซเลบหรือดาราแต่งงาน มักจะต้องเรียกหาคนนี้

“แต่เจี๋ใหม่จะมีคิวให้หรือคะ แกรมไปค่างที่รีสอร์ทตั้งสองอาทิตย์

แบบนี้”

“มีสิ เงินคือพระเจ้า บันดาลได้ทั้งนั้น ผมว่างานนี้เจี๊หมรับไป เหนาะๆ หกหลัก และเจี๊จะช่วยคุณลูกพีชเลือกภาพด้วย”

“โอ้โฮ อย่างนี้ก็แยลึครับ เกิดคุณลูกพีชไม่ถูกใจเสียที พวกเรา ไม่ต้องติดแหงกอยู่ที่ริสอร์ทหรือครับ” ทีฆายุโอดโอย

“ติดแหงกก็ดีไม่ใช่หรือ อย่าลืบลีว่าค่าใช้จ่ายทุกอย่างเธอเป็นคนออก ผมได้ยินมาว่าริสอร์ทนี้ใหญ่มาก แค่เดินชมอาจจะยังไม่รอบด้วยซ้ำ และที่สำคัญก็คือ ชั้นเดย์บรันช์ของที่นี่ขึ้นชื่อสุดๆ มาการองของที่นี่อร่อยมาก”

“คุณวินคงไม่ได้เอาของกินมาล่อพวกเราอยู่ใช่ไหมคะ” ลิลินพูดติดตลก

“สำหรับลิน ผมคงไม่ต้อง เพราะชื่อคุณลูกพีชคงทำหายนอกอยู่แล้ว ลินชอบอะไรที่มันยากๆ ไม่ใช่หรือ”

“ใช่ค่ะ ลินชอบอะไรที่ไม่ธรรมดา” ช่างภาพสาวยกคิ้ว สำหรับหล่อนแล้ว การทำงานที่คนอื่นว่ายากคือการท้าทายความสามารถอย่างหนึ่ง

“แต่ผมชอบอะไรง่ายๆ แต่ถ้าอาหารอร่อยๆ ก็พอกล่อมแกล่อมละครับ” ทีฆายุพูดบ้าง

“ดีเลย ไม่มีใครมีปัญหาใช่ไหม งั้นเตรียมตัวเดินทางไปอนันตวาริได้ขอให้ทุกคนโชคดี”

“คุณวินจะไปกับพวกเราด้วยไหมคะ”

ลิลินถาม ปกติในฐานะเจ้านายใหญ่ วินัยมักจะไปดูการทำงานของลูกน้องอยู่เสมอ บางทีก็พาไปเลี้ยงอาหารให้กำลังใจ หรือไม่ก็ชวนดื่มสังสรรค์หลังงานเสร็จ เพราะเหตุนี้เขาถึงเป็นเจ้านายที่เป็นที่รักของลูกน้อง ลิลินทำงานกับเขามาสามปีแล้วและยังไม่คิดจะเปลี่ยนใจ แม้บริษัทคู่แข่งจะเสนอเงินเดือนให้มากกว่าหลายเท่า แต่หญิงสาวก็ยังพอใจกับการทำงานที่นี้สำหรับหล่อน โชลเมตเปรียบเสมือนบ้านหลังที่สอง

“ไปสิ แต่ช่วงแรกอาจจะส่งคนไปดูแลพวกคุณแทนก่อน แต่รับรอง

ว่าตามไปแน่ๆ ผมอยากไปดูชุดแต่งงานของคุณลูกพีช ได้ข่าวว่าราคาไม่ต่ำกว่าห้าล้าน”

“ห้าล้าน” ที่ขายทวนคำ “โอ้แม่เจ้า คนรวยนี้ทำบุญด้วยอะไรกันนะชาตินี้ผมยังมีเงินสตไม่ถึงล้านด้วยซ้ำ”

“อ้าว ก็ถ้านายไม่เอาไปซื้อกล้อง ผ่อนรถ เลี้ยงสาวๆ เก็บอีกไม่นานก็มีถึงแล้ว”

“แหม คุณวิน แซวแรงนะครับ”

“คุณลูกพีชมีไอเดียเกี่ยวกับภาพด้วยหรือเปล่าคะ หรือว่าให้ทางเราออกแบบให้”

“มีสิ ทั้งหมดอยู่ในไฟล์นี้ ลินลองเปิดดูก็แล้วกัน ผากด้วยนะ งานนี้บริษัทจะรุ่งหรือจะร่วงอยู่ที่ลิน”

“แหม บอส พูดอย่างนี้ลินก็เกร็งแยะ”

“เกร็งทำไม ทำให้เต็มที่แบบที่เคยนั่นละ วันนี้ถ้าไม่มีอะไร เลิกประชุมแค่นี้ก่อนนะ ผมต้องรีบโทร. ไปรายงานความคืบหน้าให้ลูกค้า และถ้าสัญญาเสร็จเมื่อไหร่จะได้รีบเซ็นกันเลย”

หลังประชุมเสร็จ ลิลินก็เดินกลับมาที่โต๊ะของตัวเอง ด้วยความที่เป็นคนเตรียมพร้อมอยู่เสมอ ช่างภาพสาวจึงรีบค้นหาข้อมูลของพีชญาทันที หลังจากใส่ชื่อ-นามสกุลเข้าไปในกูเกิล ข้อมูลพร้อมประวัติส่วนตัวยาวเหยียดก็ปรากฏขึ้นมา

พีชญาจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยในประเทศอังกฤษ และต่อปริญญาโทด้านการตลาด หลังจากกลับมาที่รับหน้าที่เป็นรองกรรมการบริหารของบริษัทเจ้าสัว ภาพลักษณ์ของหล่อนเป็นสาวมั่น สังเกตได้จากการทำงานออกงานสังคม งานการกุศลถี่ยิบ หล่อนเคยมีแฟนมาแล้วสมัยกลับจากเมืองนอกใหม่ๆ เป็นพระเอกช่องน้อยสี แต่พักหลังก็เลิกกันไป จนกระทั่งมาพบกับปิติ ว่าที่สามี

ข่าวเล่าว่าทั้งสองรู้จักกันจากการแนะนำของเพื่อนในงานเลี้ยง ฝ่ายชายสนใจพิชญาและตามจีบ ฝ่ายหญิงไม่ค่อยสนใจและแอบตัดสายทิ้ง เพราะคิดว่าผู้ชายหล่อรวยอย่างปิตติคงเจ้าชู้ครบสูตร แต่พอได้รู้จักกันเสียใจคอกที่แท้จริง ก็ต้องยอมแพ้ให้แก่ความเสมอต้นเสมอปลายและช่างเอาใจของอีกฝ่าย สุดท้ายทั้งคู่ก็ตัดสินใจเป็นแฟนกัน ทั้งสองคบกันมาห้าเดือนจึงตัดสินใจแต่งงาน นับว่าไม่เร็วไม่ช้าเกินไปสำหรับลูกหลานไฮโซ เรื่องราวดูจะเหมือนสูตรสำเร็จ แต่เบื้องลึกที่แท้จริงเป็นอย่างไรไม่มีใครทราบได้

ลิลินทำงานในวงการมานาน พอจะรู้ว่าข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์บ่อยครั้งเชื่อไม่ได้ด้วยซ้ำ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับนักข่าวว่าจะแต่งเติมอะไรลงไป แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่หล่อนต้องสนใจ หน้าที่ของช่างภาพคือสื่อความเป็นตัวตนของคู่บ่าวสาวออกมาให้มากที่สุด

ช่างภาพสาวคลิกดูภาพในอินเทอร์เน็ต และพบว่าที่เจ้าสาวคนนี้สวยทีเดียว หล่อนมีวงหน้ารูปไข่ คิ้วโก่งสวย จมูกโด่ง ริมฝีปากอímเต็ม แต่หล่อนก็รู้อีกเช่นกันว่าหลายอย่างบนใบหน้าไม่ได้มาตามธรรมชาติที่แม่ให้มา ข้อมูลการทำศัลยกรรมมีให้เห็นหลายรูป แกรมยังมีกรเปรียบเทียบกับก่อนทำกับหลังทำให้เห็นชัดๆ อีกด้วย

หลังจากดูภาพว่าที่เจ้าสาวเสร็จ ลิลินก็ค้นหาข้อมูลปิติบ้าง ดูเหมือนเขาจะเป็นที่สนใจของสังคมน้อยกว่า ข่าวของว่าที่เจ้าบ่าวมีเพียงไม่กี่คอลัมน์ทั้งหมดบอกเพียงว่าชายหนุ่มจบการศึกษาจากประเทศสหรัฐอเมริกา สาขาบริหารธุรกิจ และเข้ามาช่วยครอบครัวดูแลห้างสรรพสินค้า ภาพหนึ่งเผยให้เห็นชายหนุ่มหน้าตาเคร่งขรึม แต่ที่สะดุดตาลิลินกลับเป็นแววตา ยิ่งภาพที่ถ่ายคู่กับพิชญายังเห็นชัด

ประสบการณ์คนที่ถ่ายภาพคู่บ่าวสาวมากทำให้ลิลินอดรู้สึกไม่ได้ว่า บางทีชายหนุ่มอาจไม่ได้ยินดีกับการแต่งงานครั้งนี้เลยด้วยซ้ำ ลิลินเพิ่งมองว่าที่เจ้าบ่าว หล่อนคลิกไปยังรูปหน้าถัดไป มีอีกข้างหมุ่นปากกาเป็นวงกลมอย่างที่ทำประจำเวลาใช้ความคิด

“หล่อ แต่แปลก ว่าใหม่” จู่ๆ ที่ขายก็พูดขึ้นพลางชะงักหน้ามาหา
ทุกอย่างตรงใจลิลินพอดี อาชีพช่างภาพทำให้ต้องหัดเป็นคนช่างสังเกต
อะไรบางอย่างในดวงตาของปิติทำให้สะดุด

“ธิดีรู้ลึกหรือ”

“ใช่ แววดตาของหมอนี้ดูแปลกๆ หรือว่าข่าวลือจะเป็นจริง”

“ข่าวลืออะไรหรือ”

ลิลินไม่ค่อยได้ติดตามข่าวซุบซิบไฮโซหรือดาราเหมือนที่ขาย อาจ
เพราะพอเลิกงานหล่อนก็ตรงกลับบ้าน ช่วยพ่อตัดแต่งกล้วยไม้ สองพ่อลูก
ใช้ชีวิตอยู่อย่างสมถะในบ้านหลังเดิมย่านชานเมือง

“ก็ที่ว่าคุณปิติไม่แมนนะสิ”

“หา...อะไรนะ”

ช่างภาพสาวมองเพื่อนรักอย่างประหลาดใจ แต่พอเห็นสีหน้าจริงจัง
ของอีกฝ่ายก็รู้ว่าที่ขายไม่ได้พูดเล่น

“ถ้าอย่างนั้นทำไมถึงแต่งงาน”

“อ้าว...ลิน ไม่น่าถาม ก็แต่งเพื่อปิดบังความจริงนะสิ พ่อแม่เป็นลูก
คนจีน แต่รับไม่ได้ที่ลูกเป็นชายรักชาย ก็เลยต้องหาผู้หญิงมาแต่งด้วย
พลอตน้ำเน่าแบบนี้ลินยังเดาไม่ออกอีกหรือ”

“แล้วคุณลูกพีชไม่รู้หรือ”

“ข้อนั้นผมก็ไม่รู้แฮะ ไว้เจอหน้ากันจ้ะๆ ลินลองถามให้หน่อยสิ”
ที่ขายพูดติดตลก ลิลินจึงถองสีข้างเขา หล่อนบ่นหน้าเคร่ง

“ไม่ขำนะธิดี ลินซีเรียส”

“อ้าว นี่กว่าอยากรู้ ผู้หญิงด้วยกันคงถามง่าย หรือไม่จริง”

“ธิดีนั้นจะไปเคาะห้องคุณปิติถามให้หน่อย ไหนๆ ก็ต้องพักในรีสอร์ท
สองอาทิตย์แล้ว ผู้ชายด้วยกันคงถามง่าย”

“เฮ้ย...ไม่เอาด้วยละ ไปถามว่าที่เจ้าบ่าวเขาแบบนั้นเดียวได้โดนคุณ
ลูกพีชฉีกอก ได้ยินว่าเวลาคุณเธออาละวาด ช่างหึงโหล่งก็จุดไม่อยู่”

“เธอคงไม่กล้าวินพวกเราหรอกมั้ง” ลิลินปลอบใจตนเอง

“ก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้นนะ แต่ใครจะแมนไม่แมนก็ไม่ใช่เรื่องของเราเสียหน่อย สมัยนี้ดาราชไฮโซ แต่งงานแป็บเดียวก็หย่าแล้ว ไม่เห็นต้องซีเรียส ขอแค่ได้เงินค่าแรงก็พอแล้ว”

“จริงของธี่”

เสียงโทรศัพท์ข้างกายดังขึ้น พอเห็นชื่อข้อความเตือนหน้าจอ ลิลินก็รีบกดปิดคอมพิวเทอร์ทันที

“อ้าว ไม่ดูรูปต่อแล้วหรือ”

“ดูพอแล้วละ ตอนนี่ต้องรีบกลับบ้านไปทำกับข้าวก่อน เตี่ยวคนแก่โมโหหิว”

ที่ขายุกลั่นหัวเราะ รู้ดีว่าลิลินกำลังพูดถึงใคร

“โซคดีนะลิน ผากความคิดถึงถึงคุณลุงภาพด้วย บอกว่าว่างๆ ผมจะแวะไปเยี่ยม”

“ขอบใจมากนะธี่ ลินไปละ ไว้เจอกัน”

บ้านของลิลินตั้งอยู่ไม่ไกลจากบริษัท หากรถไม่ติดใช้เวลาเดินทางประมาณครึ่งชั่วโมง แต่ถ้ากรณีการจราจรคับคั่งก็เอาการถู่มเหมือนกัน หญิงสาวจึงเลือกใช้มอเตอร์ไซค์แทนเพื่อประหยัดค่าเดินทาง เมื่อมอเตอร์ไซค์จอดหน้าบ้าน หญิงสาวก็ไขกุญแจเปิดประตูและจูงรถเข้ามาจอดในโรงรถ พอได้ยินเสียงประตูเปิด สุนัขพันธุ์พุดเดิลสองตัวที่หล่อนเลี้ยงไว้ในบ้านก็เห่าดังลั่น หล่อนรีบเดินเข้าไปในสวน

บิดาของหญิงสาวนั่งอ่านหนังสืออยู่บนชิงช้าด้านหลัง สวนแห่งนี้เป็นที่ฝึมือการปลูกของทั้งคู่ มีต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงา อีกทั้งยังมีไม้ผล เช่น มะม่วง ขนุน ชมพู่ ส่วนอีกด้านเป็นไม้ดอกไม้ส่งกลิ่นหอมแทบทุกฤดูกาล ตรงระเบียงบ้านมีต้นเล็บมือนางออกดอกเต็มต้นจนทำให้พื้นที่โดยรอบอบอวลไปด้วยกลิ่นดอกไม้ บิดายังคงไม่เห็นหล่อน เพราะนั่งอ่านหนังสือหันหลัง

ให้ทางที่หล่อนเข้ามา หญิงสาวย่องเข้าไปกอดเอวท่านไว้

“คิดถึงพ่อจังเลย ขอกอดหน่อย”

ลิลินกอดบิดาแน่น ชบหน้าบ่นว่า ทุกครั้งที่กลับมาจากทำงาน หล่อนมักจะหาข้ออ้างอันบิดาอยู่เรื่อยๆ สองพ่อลูกค่อนข้างสนิทสนมกัน ส่วนมารดาของหญิงสาวนั้นเสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อนด้วยโรคมะเร็งเต้านม เนื้อร้ายลุกลามไปที่สมอง ในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต มารดาต้องนอนอยู่บนเตียง พุดไม่ได้ และสุดท้ายท่านก็จากไป ทิ้งให้สองพ่อลูกอยู่ตามลำพัง ลิลินซึ่งเรียนอยู่ปีสุดท้ายทำใจรับการสูญเสียไม่ได้ หล่อนเกือบเรียนไม่จบด้วยซ้ำ แต่สุดท้ายพอได้กำลังใจจากบิดาก็ลุกขึ้นสู้ต่อ

“โตปานนี้แล้วยังมาอ่อนพ่ออีกหรือ”

“แหม โตแล้วอ่อนไม่ได้หรือคะ ก็พ่อของลินออกจะหล่อ สมัยหนุ่มๆ สาวๆ ตอมกันเกรียว”

“ตอมเลยหรือ ฟังแล้วพิลึกๆ ยังไงไม่รู้”

“พ่อก็ ลินขมนะคะ ว่าแต่วันนี้พ่อทำอะไรบ้างคะ”

“ก็เหมือนเดิม ตื่นเช้า ใสบาตร แล้วก็ช่วงสายๆ พ่อแวะไปหาหลวงพ่อทองคำมา”

หลวงพ่อทองคำเป็นพระในวัดใกล้บ้านลิลิน สมัยหลวงพ่อทองคำยังเป็นฆราวาสเคยเป็นเพื่อนสนิทกับภพธรมาก่อน หลังจากบวชเพื่อศึกษาพระธรรมก็ไม่เคยสึกอีกเลย

“หลวงพ่อยังไงบ้างคะ ท่านสบายดีหรือเปล่า”

“ก็เรื่อยๆ ตามประสา นั่นละ ช่วงนี้ตรวจพบทั้งเบาหวานและความดัน พ่อก็เลยแวะเอายาไปถวาย ท่านยังฝากของมาให้ลินด้วยนะ”

“ให้ลิน?”

หญิงสาวทวนคำ มองถุงผ้าสีเหลืองที่มีตราของวัดประทับอยู่ หล่อนเทของด้านในออก เมื่อเห็นว่าเป็นอะไรก็ยิ่งประหลาดใจ

“ทำไมหลวงพ่อฟากพระมาให้ลินล่ะคะ”

“พ่อก็ไม่รู้เหมือนกัน ท่านบอกแต่ว่าช่วงนี้ให้ลีนระวังตัว จะเดินทางไปไหนอย่าประมาท”

ลีนินอยากถามว่า เพราะอะไรหลวงพ่ถึงรู้ว่าหล่อนจะเดินทาง แถมยังฝากพระมาให้อีก แต่พ่อนึกได้ว่าที่ผ่านมามีหลวงพ่ของคำทำให้ต้องประหลาดใจครั้งแล้วครั้งเล่า หล่อนจึงเสียบเสี้ย บิดาเคยเล่าให้ฟังว่าท่านเป็นพระที่ศึกษาพระธรรมจนแตกฉาน นอกจากนั้นยังมีญาณถึงระดับที่รู้เหตุการณ์บางอย่างล่วงหน้าด้วย หล่อนประนมมือจดหน้าผาก ปลอดภัยคอยออกและนำพระเข้ามาแขวน แล้วจึงคล้อยคอไว้

“ลีนกำลังจะไปทำงานอีกแล้วใช่ไหม”

“ค่ะพ่ ลีนเพิ่งรับงานมาวันนี้เอง”

“งานอะไรหรือ”

หญิงสาวเล่าคร่าวๆ เกี่ยวกับพีชญาและว่าที่เจ้าบ่าว บิดาฟังแล้วก็พยักหน้า

“พ่เคยอ่านเจอเหมือนกัน ชำวตั้งมากเลยนะ ดูทำงานนี้คุณนินคงได้กำไรเห็นๆ นอกจากค่าจ้างแล้ว หนังสือพิมพ์คงประโคนชำนาดู บริษัทไซลเมตจะตั้งก็คราวนี้”

“ได้ไม่ได้ลีนไม่รู้ แต่ยังไงเสียลีนกับบีได้โบนัสเพิ่มแน่ๆ เสร็จงานนี้แล้วลีนตั้งใจจะพาพ่ไปเที่ยวญี่ปุ่นสักอาทิตย์”

บิดาเคยรีบเร่งว่าอยากไปเที่ยวญี่ปุ่นนานแล้ว แต่เพราะลูกสาวงานยุ่งจนปลีกตัวไม่ได้ ทำให้กำหนดการต้องเลื่อนออกไป

“พ่ก็อยากให้ลีนได้พักบ้าง ดูซิ ช่วงนี้ชูปไป”

“ชูปที่ไหนคะพ่ ลีนมีพุงแล้วเห็นไหม”

หญิงสาวแก้มแอม่งๆ ทั้งที่จริงแล้วไม่มีเลย ร่างเพรียวบางดูคล้ายนางแบบมากกว่าช่างภาพ วงหน้ารูปไข่ได้รับมาจากมารดาที่สมัยก่อนเคยได้รับตำแหน่งนางนพมาศของจังหวัด จมูกโด่งปลายเขีตเล็กน้อยบ่งถึงความรื่นของเจ้าตัว ริมฝีปากอ้อมอย่างทีหลายคนลงความเห็นว่าเป็นเช็กซีกว่า

นางแบบบางคนด้วยซ้ำ แต่ลิลินก็ปกปิดมันไว้ด้วยการแต่งหน้าเพียงบางๆ หล่อนมักใส่กางเกงยีนกับเสื้อยืดเพื่อให้เหมาะกับการทำงาน แคมเวลาที่มอเตอร์ไซค์ก็มักจะสวมเสื้อหนัง ทำให้ดูเหมือนชายมากกว่าหญิง

“ไหนๆ พ่อเห็นแต่กระดูกเดินได้ นี่ถ้าแม่อยู่ต้องบ่นแน่ว่าพ่อเลี้ยงลินไม่ดี”

สีหน้าของหญิงสาวลดลงทันที สมัยที่ครอบครัวยังอยู่พร้อมหน้าพร้อมตา มารดามักทำอาหารอร่อยๆ ให้กินอยู่เสมอ แคมยังคงยืดยาวให้ลิลินกินให้มากขึ้น

“ลिनคิดถึงแม่จัง”

บิดาตั้งลูกสาวมากอดและรั้งให้หล่อนนั่งบนม้านิน

“พ่อก็คิดถึง ถ้าแม่ยังอยู่ คงดีใจมากที่ตอนนี้ลินได้เป็นช่างภาพอย่างที่ตั้งใจ”

“แต่ลินอยากให้แม่อยู่ด้วย แม่จะได้รู้ว่าตอนนี้ลินทำตามความฝันสำเร็จแล้ว งานของลินเป็นที่ยอมรับ และถ้าทำงานนี้สำเร็จ คนจะต้องรู้จักลินเพิ่มขึ้นอีกแน่ๆ”

“พ่อเอาใจช่วยนะ ขอให้ลินสมหวังทุกอย่าง แต่อย่าลืมเปิดรับสมัครลูกเขยให้พ่อด้วยนะ” จู่ๆ บิดาก็วกเข้าเรื่องคู่ครอง ทำเอาลิลินหน้าเบ้ทันที

“โอ้ พ่อก็ ลินกำลังเข้าโหมดซึ่งอยู่นะคะ”

“อ้าวหรือ พ่อลืมไป ที่พูดนี้ไม่ได้ทวง แต่รับๆ หนอยก็ดี เดี่ยวจะต้องเปิดท้ายขายเชลที่ตลาดนัด พ่ออายุเขา” ภาพทรหวัระะะ ลิลินหน้าจ้ำ ลูกจากแก้อี้

“ลिनไม่คุยด้วยแล้ว ไปทำกับข้าวดีกว่า อีกเดี๋ยวพ่อตามเข้ามาจะคะไม่ทันอดกินของอร่อยไม่รู้ด้วย”

สองพ่อลูกหวัระะะให้แกกัน ลิลินเดินเข้าบ้านก่อน ทิ้งให้บิดามองตามได้ยินเสียงพิมพ์ไล่หลังมา

“พ่ออยากเห็นจริงๆ ว่าผู้ชายคนไหนที่จะทำให้ลูกลินใจอ่อน ยอมลง

จากคานไต้”

ลิลินตะโกนไต้กลับมา

“อย่ารอละยก้อ คองอีกนาน เผลอๆ อาจจะไม่มียวนั้นเลยก็ได้ เพราะเนื่อคูลินอาจจะยังไม่มาเกิดด้วยซ้ำ”

“หมดหวังขนาดนั้นเลยหรือ” บิดาพูด

“แหม พ่อก็ วันนั้นวันดี อย่าพูดเรื่องเครียดๆ เลยดีไหมคะ พ่อมาช่วยลินทำอาหารดีกว่า จะได้กินมื่อเย็นเร็วขึ้น”

“รีบเปลี่ยนเรื่องเร็วเลยนะ”

“ก็แน่สิคะ”

“งั้นครั้งนี้พ่อจะยอมให้ลินก่อน แต่คราวหน้ารับรองพ่อจะทวงหา ลูกเขยให้ได้เลยคอยดู”

หญิงสาวหัวเราะร่วนแทนการตอบ ก่อนจะเดินเร็วๆ เข้าไปในครัว ทิ้งให้ภพกรรมองตามด้วยใบหน้าแถมยิ้ม ไม่ว่าจะวันนี้หรือวันไหนเขาก็เคียงไม่ทันลูกสาวอยู่ดี

ลิลินเพิ่งอาบน้ำสระผมเสร็จจึงขยับมานั่งบนเตียง ระหว่างนั้นก็หยิบแปรงมาสาบผมไปด้วย ภาพสะท้อนในกระจกคือหญิงสาวหน้าตาสะสวยคนหนึ่ง หลายคนชมว่าลิลินสวยแปลกตา อาจเพราะคุณยายมีเชื้อสายมอญ ทำให้ดวงตาของหล่อนคมซึ่ง แขนงตางอนยาวโดยไม่ต้องตัดหรือปิดมาศคารา คิ้วโก่งสวยไม่จำเป็นต้องกันก็สวยได้รูป หุ่นสูงราวกับนางแบบสมัยเรียนหญิงสาวเป็นดาวเด่นของมหาวิทยาลัย แต่หล่อนเลือกที่จะไม่เป็นเชียร์ลีดเดอร์หรือดรัมเมเยอร์ กลับไปเป็นประธานเชียร์แทน

สำหรับรุ่นน้อง ลิลินคือรุ่นพี่จอมโหด แถมเคร่งครัดกฎระเบียบ ขณะที่สาวสวยในคณะต่างพากันมีแฟน หญิงสาวกลับไม่เคยชายตามองใครสมัยเรียนเคยมีรุ่นพี่มาจีบ แต่ลิลินไม่รู้สึกลอยากสานสัมพันธ์ด้วย ไม่ว่าจะกับรุ่นพี่หรือแม้แต่เพื่อนร่วมรุ่น

หล่อนรู้สึกเหมือนกำลังรอใครบางคนโดยที่หล่อนเองก็ไม่รู้ว่ารอใคร แต่ทุกครั้งที่คิดถึงความรัก ลิลินกลับรู้สึกอึดอัดในอกเหมือนมีเมฆหมอกเข้ามาดบังและแทนที่ด้วยความเศร้า เพื่อนสนิทเคยแซวว่า ซาติก่อนหล่อนอาจจะเคยโดนใครสักคนหักอก ถึงได้เอาแต่ปิดตัวเองเช่นนี้

สำหรับลิลิน การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ หญิงสาวยังไม่พร้อมจะใช้ชีวิตร่วมกับใครสักคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคิดว่าผู้ชายคนนั้นอาจจะหลอกลวงหล่อนได้ทุกเมื่อ ถ้าเรื่องที่ได้ยินจากที่ขายูเป็นจริง ก็น่าสงสารพิชฌุที่สุด หากต้องแต่งงานกับผู้ชายที่ไม่ได้รักตัวเองคงแย่ยิ่งกว่าตกนรกมือบางเปลอลูบคอ แล้วก็สะดุดกับพระที่ห้อยอยู่

หญิงสาวจับสร้อยพระขึ้นมาดูแล้วก็นึกถึงคำพูดบิดา

‘หลวงพ่อบอกคำบอกให้ลินระวังตัวและอย่าประมาท’

लगสังฆรณข์ของท่านไม่เคยผิดพลาด แต่แล้วอะไรละที่กำลังจะผ่านเข้ามาในชีวิต สาวม่น้อย่างลิลินไม่เคยเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติมาก่อน แต่ประสบการณ์ที่ผ่านมาบอกว่า การที่หลวงพ่อบอกคำเตือนไม่ใช่เรื่องเล่นๆ แต่หล่อนจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความกลัวไม่ได้

นับตั้งแต่มารดาเสียชีวิต บิดาก็หันมาศึกษาธรรมะอย่างจริงจัง พระพุทธองค์สอนว่า คนเราต้องตั้งมั่นอยู่ในศีลในธรรม แม้ทุกคนจะมีกรรมเก่า แต่จะมัวไปพะวงถึงคงไม่ได้ คิดได้ตั้งนั้นลิลินจึงปิดความกังวลไปจากใจ แม้หล่อนจะรักษาศีลทำได้ไม่ครบ ด้วยต้องมีการดื่มบ้างเป็นครั้งคราว แต่หญิงสาวก็มั่นใจว่าชีวิตนี้ไม่เคยทำอะไรผิดต่อผู้อื่น

ช่างภาพสาวประนมมือขึ้นสวดบททำวัตรเย็นอย่างที่เคยทำ ตาเริ่มปรือ หล่อนจึงปิดไฟหัวเตียงและทิ้งตัวลงนอน ความเหนื่อยล้าจากการทำงานทำให้ลิลินผล็อยหลับไปอย่างรวดเร็ว และผลของบางอย่างก็ชักนำให้หญิงสาวฝันประหลาด

๑

ฝันกับเรื่องจริง

ในฝันลิลินกำลังเดินไปตามเส้นทางเล็กๆ เลียบริมน้ำ เนื่องจากเป็นเวลากลางคืน แสงจากพระจันทร์ที่สาดส่องลงมาทำให้มองเห็นเงาของต้นไม้ ลมเย็นพัดมาตบตักกาย ทำให้ร่างกายต้องห่อตัวไว้ด้วยความหนาว พอก็มมองก็พบว่าตนสวมเสื้อแขนยาว ชายเสื้อข้างหนึ่งทบเข้าหาอีกข้าง ท่อนล่างเป็นชิ้นสีล้วนสดใส ในมือมีพวงมาลัยดอกมะลิส่งกลิ่นหอม

เมื่อมองไปข้างหน้าจะเห็นน้ำในแม่น้ำไหลเอื่อยๆ มีกัลปพฤกษ์ริมน้ำ ลิลินย่อตัวลงก้มกราบพระภิกษุ ถวายพวงมาลัยดอกมะลิ หลวงพ่อทองคำทอดตามองหล่อนอย่างอารี

“อาตมาเป็นห่วงโยม เคารพกรรมในอดีตที่ผูกโยมไว้กำลังจะมาตามทวงคืน”

“หลวงพ่อบอกถึงใครหรือคะ”

“อาตมาบอกไม่ได้ แต่อีกไม่นานโยมก็จะรู้ จำคำอาตมาเอาไว้ ขอให้ยึดมั่นอยู่ในศีล ดำรงตนอยู่ในธรรม รัก โลก โกรธ หลง แม้จะเป็นกิเลส แต่ต้องรู้จักควบคุม และต้องมีสติ”

“ลินจะเจอกับใครหรือคะหลวงพ่อ ช่วยบอกหน่อย”

หลวงพ่อทองคำยิ้มเยินๆ

“อย่าใจร้อนไปเลย ถึงเวลาแล้วก็จะรู้เอง อย่าลืม ก่อนนอนทุกคืน ต้องสวดบทชัยมงคลคาถา และทุกครั้งที่ทำบุญอย่าลืมแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร แล้วเคราะห์กรรมก็จะผ่อนหนักเป็นเบา”

“คะ หลวงพ่อ ลินจะพยายาม”

หญิงสาวประนมมือไหว้จดหน้าผากและก้มลงกราบ แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นก็ยังประหลาดใจ กลดเมื่อครูอันตรธานไปแล้ว คงเหลือเพียงริมตลิ่งที่ว่างเปล่า ลิลินรีบลุกขึ้นเหลียวหา แต่ไม่พบ

“ทำไมเป็นอย่างนี้”

ขณะมองไปรอบๆ จู่ๆ หญิงสาวก็รู้สึกได้ว่ามีสายตาใครบางคนมองอยู่ หล่อนหันขวับไปทันที พอมองไปได้ต้นไม้ก็เห็นเงาใครบางคน ลมเย็นพัดตื้อกายพาให้ชนลุกชู

“นั่นใคร”

ร่างนั้นแบบบาง ต้องไม่ใช่หลวงพ่ทองคำแน่ หลังจากตะโกนถามก็ไม่มีเสียงตอบ หญิงสาวจึงขยับเข้าไปใกล้ เมื่อเห็นเงาตรงหน้าชัดๆ ลิลินก็ตกใจสุดขีด

คนที่อยู่ใต้เงาไม้เป็นผู้หญิงสวมเครื่องแต่งกายที่ดูคล้ายนางรำ ปล่อยผมยาวเคลือบเงา ใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือด เมื่อจ้องก็ตกใจยิ่งกว่าเดิม เพราะร่างนั้นเคลื่อนไหวในลักษณะลอยเหนือพื้น แถมยังพุ่งตรงเข้ามาหา ลิลิน หญิงสาวรับรู้ได้ทันทีว่าร่างตรงหน้าไม่ใช่คน

“คุณต้องการอะไร”

“ฉันรอคุณอยู่ คุณต้องมา”

ลิลินจ้องหญิงสาวตรงหน้า วงหน้ารูปไข่ฉายแววมั่นแค้น แต่อย่างนั้นก็ยังเห็นเค้าความงดงามในอดีต ทั้งคิ้วโก่งสวย ตาโต สมัยมีชีวิตคงเป็นสาวงามที่หาตัวจับยากไม่น้อย

“ฉันไม่เข้าใจ ทำไมต้องรอฉันด้วย”

“แล้วคุณจะให้ใจ คุณต้องมาที่นี่ ฉันรอคุณอยู่ ทุกอย่างจะได้จบ”

ร่างนั้นลอยเข้ามาใกล้ขึ้น ลิลินถอยหลังกรุดด้วยความตกใจ อากาศอึดอัดทำให้หล่อนเอื้อมมือไขว่คว้าหาอากาศ ก่อนจะรู้สึกเหมือนตัวเองหล่นวูบจากที่สูงและสะดุ้งตื่น

ผลของฝันร้ายทำให้ลิลินต้องตื่นมาใส่บาตรตั้งแต่เช้า ตอนลืมหันขึ้น หล่อนพบว่าตัวเองลงมานอนแอ้งแม้งอยู่บนพื้น หล่อนไม่เคยนอนละเมอตกเตียงมาก่อน แต่ครั้งนี้คงเพราะกลัวผีสาวจะมาบีบคอ แผ่นหลังขึ้นเหงื่อจากฝันร้าย หญิงสาวต้องลูบหน้าแรงๆ หลายครั้งเพื่อเรียกสติ แต่ความตกใจทำให้ไม่สามารถข่มตาลงอีกเลย

นาฬิกาบนผนังบอกเวลาตีสี่ครึ่ง หญิงสาวจึงรีบลุกขึ้นอาบน้ำ เมื่อลงมาก็พบว่าบิดาทำกับข้าวสำหรับใส่บาตรไว้แล้ว ทุกเช้าจะมีพระเดินบิณฑบาตผ่านหน้าบ้านหล่อนประมาณหกโมงเช้า เมื่อนำกับข้าวใส่ถุงเสร็จ สองพ่อลูกก็นำถาดใส่ข้าวและอาหารพร้อมกับน้ำไปตั้งโต๊ะรอหน้าบ้าน หกโมงพอดี เมื่อมองไปตรงโค้งถนนก็เห็นพระภิกษุกำลังเดินมา ทั้งสองถอดรองเท้าวางมือไหว้ ลิลินช่วยพอนำข้าวสวยและอาหารที่จัดแบ่งไว้เป็นชุดๆ ใส่ลงไปใส่บาตรจนครบสามรูป หลังจากนั้นสองพ่อลูกก็มานั่งกรวดน้ำใต้ต้นมะม่วง

ลิลินเพิ่งสังเกตว่าสีหน้าของบิดาดูไม่สู้ดีนัก แกวตาทม่นเคี้ยว หลังใส่บาตรเสร็จ หญิงสาวก็เข้าครัวทำข้าวต้มเป็นอาหารเช้า จังหวะนั้นเองภพธรก็พูดขึ้น

“ลินไม่ไปได้ไหม”

“อะไรนะคะ”

“พ่อไม่อยากให้ลินไปทำงานที่ริสอร์ทนั่น”

“ทำไมล่ะคะพ่อ ก็เมื่อวานนี้เราเพิ่งคุยกัน คิดว่าพ่อเข้าใจเสียอีก”

“นั่นละ พ่อขอร้อง”

นับตั้งแต่หญิงสาวทำงานเป็นช่างภาพ บิดาก็ไม่เคยเข้ามาวุ่นวายกับงานมาก่อน แม้จะเคยบ่นว่าเหงาเพราะต้องอยู่บ้านคนเดียว แต่ท่านก็ไม่เคยก้าวกาย

“มีอะไรหรือเปล่าคะพ่อ หรือว่าเพราะหลวงพ่อบอกคำ”

บิดาเอื้อมมากุมมือหล่อนและรั้งตัวลูกสาวเข้ามากอด ลิลินสัมผัสได้ถึงความคิดที่ไม่ได้มีมานานแล้ว หลังจากมารดาเสียชีวิต บิดาก็หันมาศึกษาธรรมะเพื่อสงบจิตใจและรับมือกับความสูญเสีย แต่ครั้งนี้สีหน้าท่านกลับเปี่ยมด้วยความกังวล

“เมื่อคืนนี่พ่อฝันไม่ดี พ่อฝันว่าลินมีอันตราย และถ้ารวมกับที่หลวงพ่อบอก พ่อเกรงว่าจะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้น”

“มันก็แค่ฝันนะคะพ่อ ไม่มีอะไรหรอก”

ลิลินปลอบบิดา แม้ว่าตัวหล่อนเองจะรู้สึกหวาดกลัวอยู่ลึกๆ แต่งานครั้งนี้สำคัญต่อบริษัทมาก หากขาดหล่อนไป วินัยคงตกที่หนึ่งลำบากแน่ๆ

“แต่คราวนี้มันเหมือนจริงมาก พ่อเห็นลินเลือดเต็มตัว แล้วก็เห็นเหมือนวิญญาณอยู่รอบตัวลินเต็มไปหมด พ่อไม่สบายใจ อย่าไปได้ไหม”

“พ่ออย่าคิดมากสิคะ ลินไปถ่ายรูปนะคะ ไม่ได้ไปรบ” ลิลินแก้มองดูติดตลก แต่บิดาไม่ขำด้วย ท่านยังคงมีสีหน้าเคร่งเครียด

“พ่อพูดจริงๆ ไปบอกคุณวินว่าขอเปลี่ยนให้คนอื่นไปแทน หรือให้สิไปก็ได้”

“ไม่ได้ค่ะพ่อ งานนี้ทั้งลินและธิต้องไปด้วยกัน คุณลูกพี่ขำกำหนดไว้ในสัญญาอย่างนั้น ถ้าลินผิดสัญญา ก็ต้องชดใช้ค่าเสียหายตั้งหลายเท่าแล้วคนธรรมดาอย่างเราจะเอาอะไรไปจ่ายล่ะคะ”

“ยังไงลินก็ต้องไปให้ได้ใช่ไหม”

ลิลินกอดบิดาแน่นกว่าเดิม หล่อนสบหน้าลงกับอกบิดา กราบแนบอก

“พ่อคะ ลินไม่ได้ดื้อนะคะ แต่นั่นมันเป็นงาน ลินมั่นใจว่าไม่มีอะไร

อีกอย่างหลวงพ่อกี้ให้พระมาคุ้มครอง ลินเชื่อว่าไม่มีอะไรทำอันตรายลินได้แน่นอน”

“แต่ความประมาทอาจทำให้เราพลาดได้นะลูก”

“ลินสัญญาจะไม่ประมาท จะตั้งตนอยู่ในสติ และก่อนนอนลินจะสวดมนต์แผ่เมตตาทุกคืน ดีไหมคะ”

ภพธรถอนหายใจหนักหน่วง ลูบศีรษะลูกรัก

“ในเมื่อลินตัดสินใจไปแล้ว พ่อกี้ไม่มีอะไรต้องพูดอีก แต่ลินต้องสัญญาว่าถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ต้องรีบกลับบ้านเราทันที”

ลิลินพยักหน้า หล่อมองสีหน้าหม่นเศร้าของบิดา รู้ดีว่าท่านยังไม่วางใจ เช่นเดียวกับหล่อนที่แม่จะบอกบิดาว่าไม่ต้องกังวล แต่กลับมีความหวาดหวั่นผุดขึ้น หญิงสาวไม่เคยเชื่อลางสังหรณ์มาก่อน แต่ครั้งนี้แปลก หล่อนรู้สึกเหมือนกำลังจะมีบางอย่างเกิดขึ้น แต่ไม่ว่าจะเป็นอะไร หญิงสาวก็มั่นใจว่าพร้อมจะเผชิญหน้าด้วยสติ เหมือนที่หล่อนเคยทำสำเร็จมาแล้วทุกครั้ง

ทันทีที่เครื่องบินแต่ละรันเวย์ของสนามบินเชียงใหม่ ที่มืองานของบริษัทโซลเมตซึ่งมีด้วยกันสี่ชีวิตก็หอบสัมภาระเดินออกมา เนื่องจากรีสอร์ทตั้งอยู่ใกล้สนามบินเชียงใหม่มากกว่า ที่มืองานทั้งหมดจึงซื้อตั๋วไปลงที่นั่น หมายถึงกำหนดการแจ้งว่า จะมีรถตู้ของโรงแรมมารับถึงสนามบิน เมื่อมาถึง สายตาก็สอดส่ายหารถตู้ของโรงแรม แต่ยังไม่พบ สไตลิสต์ซึ่งเป็นชายหัวใจหญิงกระพือพัดขนนกสีชมพูสะท้อนแสงไปมา

“อ๊วย ทำไมมันร้อนอย่างนี้ล่ะคะ นี่มันเชียงใหม่หรือว่าอุเวทกันแน่”

สไตลิสต์คนนี้มีชื่อว่าธงชัย ชื่อเล่นว่าธง แต่มักจะชอบให้คนในทีมเรียกว่าธงย่า

“แหม พี่ธงครับ จะบ่นทำไมครับ อากาศแบบนี้ถือว่าดีสุดๆ แล้วนะครับ ยี่สิบองศา สบายออก”

“นี่ คุณน้องธิดะ ถ้าคิดจะเรียกชื่อเดิมพี่ละก็ เราไม่ต้องคุยกันนะคะ พี่ละเบื่อคนไม่รู้จักรำ พี่บอกแล้วไงคะว่าชื่อธัญย่า ดูปากพี่ให้ดีนะคะ ธัญย่า ลำเนียงให้เป๊ะด้วยคะ เพราะพี่ไม่ชอบพวกแอ็กเซนต์ไมตรี”

ธงชัยพูดพร้อมกับจิบปากทำท่าเลียนแบบพิธีกรเด็กที่สอนพูดสามภาษา ที่ขายหัวเราะร่วน

“ครับ ป้าธัญย่า เอ๊ย พี่ธัญย่า รับทราบครับ”

“ค่อยยังชั่วหน่อย ว่าง่ายๆ แบบนี้จะได้กินสะดวก”

มืออวบใหญ่ที่ทาเล็บสีแดงแจ๊ดขยับมาจับกันข้างภาพหนุ่ม เขาสะดุ้ง รีบหลบไปหลังลิ้นหินที่ สองคนมักชอบยั่วแหย่กันอย่างนี้เป็นประจำ

ทีมงานอีกคนที่ชื่อนวลพรรณ หรือที่เรียกกันติดปากว่าน้องนวล ขมวดคิ้ว หญิงสาวเพิ่งมาทำงานได้สองเดือน

“ทำไมปานนี้แล้วยังไม่มีใครมารับพวกเราอีกล่ะคะพี่ลิน”

“ใจเย็นๆ สิ นวล เครื่องเพิ่งลงเอง ประเดี๋ยวก็มา”

ทีมงานทุกคนยังคงจ้องมองถนนด้านหน้าสนามบิน หวังว่าจะมีรถตู้ที่รอคอยแล่นเข้ามาจอด หน้าสนามบินตอนนี้เต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวทั้งไทยและต่างประเทศ บ้างก็กำลังหารถเช่าเมือง

ปัจจุบันเชียงใหม่ถือเป็นสถานที่ท่องเที่ยวอันดับต้นๆ ของประเทศไทย นอกจากอากาศที่เย็นสบายแล้ว ภูมิประเทศ วัฒนธรรม และแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ เช่น ภูเขา น้ำตก ก็ดึงดูดให้ปีปีหนึ่งมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากเดินทางมาพักผ่อน นอกจากนี้เชียงใหม่ยังเป็นเมืองที่เจริญและมีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน

ขณะที่กำลังยืนรออยู่นั่นเอง รถตู้ที่มีชื่อโรงแรมก็แล่นเข้ามาจอด ทีมงานทุกคนต่างยิ้ม

คนขับเป็นชายรูปร่างสูง สวมหมวกแก๊ป เมื่อที่ขายุดตรงเข้าไปพูดคุยกับอีกฝ่ายก็รู้ว่าคือคนที่มารับ

“มาแล้ว งั้นพี่เข้าไปนั่งในรถก่อนนะคะ ยืนนานเดี๋ยวน้องโป่ง หมด

สวยกันพอดี”

ธงชัยซึ่งสวมเสื้อยืดสีชมพูสะท้อนแสง ตรงคอมมีผ้าพันคอพาดเฉียงอย่างเก๋ไก๋ รีบเปิดประตูด้านหลังขึ้นไปนั่งทันที พลางโบกพัดขนนกมือเป็นระวิง นวลพรรณตรงไปที่กระเปาะระหว่างที่คนขับรถล่าเสียงกระเปาะทั้งหมดขึ้นไปใส่ท้ายรถ

“ทำไมมาช้าจังครับ พวกเราออกมารอกันพักหนึ่งแล้ว” ทีฆายุพูดขึ้นเป็นคนแรก

“คือว่ารถคันที่จะต้องมารับคุณเกิดอุบัติเหตุ ผมเลยต้องเอารถอีกคันมาแทน ต้องขอโทษด้วยนะครับที่ทำให้รอนาน”

“แล้วไป ไหมผมก็นึกว่าทางโรงแรมลืมเสียแล้ว นี่เราต้องไปอีกไกลไหมครับ”

“ประมาณสองชั่วโมง มีใครในที่นี้ไม่มารถบ้างไหมครับ” คนขับรถถาม

“มีคะ พี่ธัญย่า เมารถแล้วก็เมารักด้วย ขอนั่งข้างๆ น้องคนขับได้ไหมคะ ลำดี พี่ชอบ”

ธงชัยพูดพร้อมกับเกาะไหล่คนขับ อีกฝ่ายยิ้มและโคงหัวไม่ยอมตอบ

ลิลีนลอบมองคนตรงหน้า หล่อนเพิ่งสังเกตว่าเขาเป็นผู้ชายที่สูงมาก ขนาดหล่อนสูงเกือบร้อยเจ็ดสิบยังต้องแหงนหน้ามอง เลี้ยวหน้าคมปิดบังด้วยหมวดเครามากกว่าครึ่ง ผิวพรรณค่อนข้างเป็นสีแทน คงเพราะออกแดด แต่ส่วนที่สะดุดตาที่สุดกลับเป็นนิ้วมือเรียวยาวเหมือนมือศิลปิน เล็บตัดเจียนอย่างสะอาดสะอ้าน

วูบหนึ่งที่ลิลีนอดคิดไม่ได้ว่า มือแบบนี้แหละหรือคือมือของคนขับรถนำแปลกที่มันไม่ได้หยาบกร้านเลยสักนิด คงเพราะเปลืองจ้องมากเกินไป พออีกฝ่ายหันมาหล่อนจึงสะดุ้ง ทีฆายุพูดกลัวหัวเราะ

“อย่าเลยครับพี่ธัญย่า นั่งข้างน้องรักับน้องนวลดีกว่า ปล่อยให้พี่คนขับนั่งคนเดียววนะดีแล้ว ประเดี๋ยวเสียสมาธิหมด”

“เอ๊ะ ธินี ชอบชั๊ดคอปี่ธันย่าอยู่เรื่อย คนจะหาของกิน มาขวางทำไม”

“ขอโทษนะครับทุกท่าน ผมเอาของขึ้นรถเรียบร้อยแล้ว เราไปกันเลย ดีไหมครับ”

ลิลินเหลียวมองเบ้ใส่กล่องของตนที่วางอยู่บนรถเข็น ส่วนกล่องอีกตัวหล่อนคล้องคอไว้ ในจังหวะที่เอื้อมไปหยิบเบ้ขึ้นเอง คนขับรถก็เอื้อมมาพอดี มือของทั้งคู่สัมผัสกัน ทำเอาสะดุ้ง

“ไม่ต้อง อันนี้ฉันถือเองได้ ขอบใจ”

เสียงหล่อนหวานทีเดียว อาจเพราะเมื่อครู่สัมผัสมีอกันโดยไม่ตั้งใจ ความรู้สึกเหมือนไฟฟ้าชอร์ตทำให้ยิ่งแปลกใจ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่าดวงตาคู่นั้นยังจ้องมองอยู่ หญิงสาวเพิ่งสังเกตเห็นว่าดวงตาของคนขับรถเป็นสีสนิมจมูกโตงจนดูคล้ายลูกครึ่งด้วยซ้ำ

“ก็ดี ึ่งเราออกเดินทางกันดีกว่า ประเดี๋ยวจะร้อนเกิน ึ่งให้ดีๆ นะครับ ถ้ารู้สึกคลื่นไส้ไม่ไหวละก็บอกได้เลย ผมเตรียมถุงเอาไว้ให้แล้ว แต่ถ้าสุดวิสัยจริงๆ จะจอดพักข้างทางให้ลงไปพักสักครู่ก็ได้”

“ถึงขนาดนั้นเลยหรือ” ผู้ช่วยสาวอีกคนพูดด้วยน้ำเสียงหวาดๆ

“ไม่ลองก็ไม่รู้ครับ เอาเป็นว่ามีอะไรบอกผมได้เลยนะครับ ไม่ต้องเกรงใจ”

ความรู้สึกแรกที่เห็นสิ่งก่อสร้างที่งดงามอลังการตรงหน้า สำหรับลิลินแล้วยอมรับว่าที่نگับไอเดียการก่อสร้างของเจ้าของอยู่ไม่น้อย ริสอร์ตแห่งนี้ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นอาณาจักรย่อยของล้านนามากกว่าจะเป็นแค่โรงแรม

พื้นที่หนึ่งร้อยเจ็ดสิบไร่ที่กว้างสุดลูกหูลูกตาแบ่งออกเป็นพื้นที่ย่อยๆ ที่เป็นส่วนของโรงแรม ภายในมีบ้านทรงล้านนาเรียงรายกันมากกว่าห้าสิบหลัง อีกทั้งยังมีทุ่งนาจำลองที่มีการปลูกข้าวจริงๆ มีสวนของสระว่ายน้ำ สปา โรงละครกลางแจ้ง และวัด รวมถึงพื้นที่ส่วนวิลลาสำหรับนักท่องเที่ยว

ที่ต้องการความเป็นส่วนตัว

ประตูหน้ามีลักษณะเป็นซุ้ม มีชื่อ 'อนันตวาริ' เขียนอยู่บนแผ่นป้าย ด้วยตัวอักษรอ่อนช้อย แหกที่มาพักไม่ได้รับอนุญาตให้ขับรถเข้าไปโดยตรง แต่ต้องจอดด้านหน้า จากนั้นจะมีเจ้าหน้าที่ของรีสอร์ทนำรถออกมารับและช่วยขนสัมภาระเข้าไปด้านใน

ทันทีที่ลงจากรถ นวลพรรณก็พุ่งไปที่พุ่มไม้ข้างทางเป็นคนแรก น่าเห็นใจผู้ช่วยสาว เพราะขนาดลิลินซึ่งไม่เคยมารดถึงต้องยกธงยอมแพ้ หล่อนเวียนหัวจนต้องนั่งหลับตามาตลอด เส้นทางจากสนามบินมายังอนันตวาริคิดเคี้ยวและเป็นถนนเลียบเขา หลังจากผ่านมาครึ่งทาง ผู้ช่วยสาวก็เกิดอาการเมารถ ลิลินต้องยกยาดมที่พกมาให้อีกฝ่ายครอบครองตลอดทาง

เมื่อมาถึง คนขับรถรับหน้าที่นำสัมภาระทั้งหมดส่งให้พนักงานโรงแรม หลังจากเอาของลงครบก็ขับรถเข้าไปด้านใน

“อีตาคนขับรถนี้เจียบจริง ๆ เลยนะ ถามคำตอบคำ ไม่ยกเหมือนคนขับที่เราเคยเจอ”

ลิลินเองก็รู้สึกว่ายายหนุ่มดูแตกต่าง ทั้งเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย กางเกงยีนที่คะเนด้วยตาแล้วไม่ใช่ของที่ขายดาษดื่นในตลาดแน่ หญิงสาวแอบเห็นว่ามันเป็นยี่ห้อลิวาย สมัยอยู่ต่างประเทศหล่อนเคยมีเพื่อนที่ชอบสะสมกางเกงยี่ห้อนี้ จึงดูออกว่าเป็นของแท้ เสื้อของชายหนุ่มก็เช่นกัน แม้จะเป็นเสื้อเชิ้ตแบบเรียบๆ แต่เนื้อผ้าดีมาก คงเป็นของดีมีราคา

“หรือว่าจะเป็นคนนอกเข้ามาช่วยขับชั่วคราว ว้า...เสียดายจัง อย่างนี้พี่จะไปตามตัวได้ที่ไหนล่ะ” ธงชัยบ่นอุบ

“นี่ยาบอกนะว่าพี่ธันยาบึงคนขับรถเข้าให้แล้ว”

“อ้าว ก็หุ่่นดี หล่อล่ำเสี่ยขนาดนั้น ไม่บึงได้ยังไง เสี่ยอย่างเดียวเห็นหน้าไม่ซัด”

“พี่ธันยานี้สุดยอดจริงๆ แค่นี้บึงเดียวก็บึงได้ ผมเนี่ยซุชกเลย”

“ช่วยไม่ได้ ก็ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้ามีแค่วันแพ้ก ไม่เจริญหูเจริญตา”

พูดจบสายตาก็ปราดไปมองที่ชาย แม่ชายหนุ่มจะไม่ได้อ้วน แต่ก็
ไม่นิยมออกกำลังกาย ผิดกับคนขับรถเมื่อครูที่แค้นมองก็เห็นว่าม้ามัดกล้ามเนื้อ
แข็งแรง

“อ้าว ไหง่จั้นละครับ ได้ของใหม่ก็ลืมของเก่าเลยน้า” ที่ชายเฝ้า

“อย่ามัวแต่คุยเล่นเลย เรายังเข้าไปข้างในดีกว่า ปานนี้คุณรถจอดรอ
อยู่แล้ว”

ลิลินตัดบท ก้าวนำทุกคนไปขึ้นรถกอล์ฟ หล่นสะพานยกกระเป่ากล้อง
และเป้สำหรับใส่อุปกรณ์ ส่วนกระเป่าที่เหลือให้พนักงานโรงแรมนำขึ้นรถ
กอล์ฟอีกคัน รถพาทีมงานเข้าไปสู่บริเวณรีสอร์ท เมื่อมองไปฝั่งตรงข้ามจะ
เห็นร้านขนมชื่อดังประจำรีสอร์ท ขนมที่ขึ้นชื่อได้แก่ขนมจำพวกเค้ก รวมถึง
มาการอง ขนมสัญชาติฝรั่งเศสซึ่งเป็นที่นิยมมากในตอนนั้น

รถแล่นผ่านอาคารต่างๆ ที่เป็นบ้านโบราณสไตล์ล้านนา แบบไม่น่า
เชื่อว่าสิ่งก่อสร้างทั้งหมดที่เห็นอยู่ตอนนี้จะเป็นของสร้างขึ้นใหม่แทบทั้งสิ้น
ช่างภาพสาวเคยอ่านบทสัมภาษณ์ของเจ้าของ จุดประสงค์ของคุณลิลินคือ
ต้องการให้ผู้มาเยือนรู้สึกเหมือนได้ย้อนอดีตเข้ามาในเมืองสมัยล้านนาจริงๆ

ดังนั้นภายในรีสอร์ทแห่งนี้จึงมีบางส่วนที่มีลักษณะคล้ายวัง บ้าน วัด
รวมถึงร้านค้าและตลาด อนันตวาริใช้เวลาก่อสร้างถึงเจ็ดปี ทุ่มงบประมาณไปเป็น
จำนวนมาก แต่ที่น่าทึ่งยิ่งกว่าคือ ของทุกชิ้น อาคารทุกหลัง ล้วนแต่เป็นสิ่งที่
สร้างขึ้นใหม่ แม้ว่าบางชิ้นจะนำของเก่ามาดัดแปลงบ้าง มีการผสมผสาน
ระหว่างศิลปะหลายประเทศ ทั้งเขมร พม่า ลาว อินเดีย งานทุกชิ้นกว่าจะ
ทำออกมาได้ต้องผ่านการศึกษาอย่างละเอียดรอบคอบโดยทีมงาน นัก-
วิชาการ ซึ่งล้วนแต่มีความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมเป็นอย่างดี

รถกอล์ฟจอดหน้าตึก นวลพรรณตามพนักงานเข้าไปทำหน้าที่เช็คอิน
ส่วนที่ชาย ชงชัย และลิลินเดินตามพนักงานต้อนรับเข้าไปยังห้องสมุด
ภายในมีหนังสือมากมาย รวมถึงแผ่นดีวีดีทั้งภาพยนตร์และสารคดีต่าง
ประเทศสำหรับให้แขกที่มาพักได้หยิบยืม เมื่อประตูเปิดออก ชายที่ใส่ชุด

ลูทลีเรียบก็ลุกขึ้นมาต้อนรับ

ช่างภาพสาวเพิ่มมีโอกาสดูได้เจอตัวจริงของผู้จัดการรีสอร์ทที่วันนี้เอง สำหรับผู้หญิงคนอื่นอาจคิดว่ารัชกฤตมีเสน่ห์ เขาสวมสูทสีโพลีโบลูเข้มเมโทร เสื้อสอเข้าหาลำตัวแบบที่เรียกกันว่าสลิมฟิต ยิ่งเสริมให้ชายหนุ่มดูเหมือนคนทำงานออฟฟิศมากกว่าจะเป็นคนที่อยู่ท่ามกลางอารยธรรมเก่าแก่แบบนี้

ชายหนุ่มชอยผมสั้นรับกับศีรษะทวย เจาะหูข้างหนึ่ง จมูกของเขาโด่งมาก ฟันขาวเรียงเป็นระเบียบ เมื่อเห็นแขกเดินเข้ามาก็รีบลุกขึ้นต้อนรับ

“สวัสดีครับคุณลิลิน คุณที่อายุ แล้วก็คุณธงชัย ยินดีต้อนรับสู่อันันทวาริครับ”

“เรียกกันย่อๆดีกว่าค่ะ คุณกว่ากันเยอะ”

ธงชัยส่งยิ้มหวานให้ ก่อนเดินยกย้ายสายสะโพกไปนั่งบนโซฟาใหญ่ กลางห้อง ลิลินก้าวเข้าไปทักชายหนุ่ม ทั้งหมดสัมผัสสัมผัสกันพอเป็นพิธี

“นี่ก็เรียกผมว่า ‘คุณชาย’ ก็แล้วกันนะครับ”

ทุกคนอ้าปากค้างมองผู้จัดการหนุ่ม ก่อนที่อีกฝ่ายจะช่วยเฉลย

“ผมชื่อเล่นว่าชายครับ ผมได้ดูสุภาพบุรุษจุฑาเทพแล้วชอบมาก ผมก็เลยอยากเป็นคุณชายกับเขาบ้าง” ผู้จัดการหนุ่มพูดติดตลก

“ค่ะ คุณชาย”

“เป็นยังไงกันบ้างครับ การเดินทางพอไหวไหม”

ปัญหาอย่างหนึ่งของรีสอร์ทแห่งนี้ก็คือการคมนาคม จะว่าไม่สะดวกก็ไม่ใช่ แต่เพราะเส้นทางที่คดเคี้ยว ทำให้นักท่องเที่ยวหลายคนพากันเมารถ อย่างนวลพรรณก็ขอเข้าไปนอนพักที่ห้องหลังจากเช็กอินเสร็จ หล่อนอาเจียนไปเกือบสิบครั้ง

“ก็หนักเอาการอยู่ค่ะ ผู้ช่วยเราถึงกับเย่ไปเลย”

“นั่นดีม่น้ำเย็นๆ ให้ชื่นใจก่อนนะครับ นี่คือเครื่องดื่มสูตรเฉพาะของที่นี่”

รัชกฤตโบกมือ ครู่หนึ่งพนักงานโรงแรมที่แต่งชุดไทยล้านนา ก็เดิน

เข้ามาเสิร์ฟเครื่องดื่ม แก้วซึ่งทำจากวัสดุคล้ายทองเหลืองทำให้ดูแปลกตา หญิงสาวยกแก้วเตรียมจะดื่ม แต่แล้วกลิ่นความจืดจางที่โชยเข้าจมูกก็ทำให้ หล่นชะงัก เมื่อจ้องลงไปถ้วย ลิ้นกลับคิดว่าน้ำสีแดงจัดนั้นไม่ได้ เหมือนน้ำสมุนไพร แต่เหมือนเลือดมากกว่า

หล่นชะงัก เหลียวมองทุกคน ไม่มีใครคิดเหมือนหล่น เพราะ ทุกคนดูจะชื่นชอบเครื่องดื่มเย็นเจี๊ยบแก้วนี้ เมื่อปลายตาไปทางที่ฉาย เขาก็ ยิ้มแล้วยกแก้วขึ้นดื่มรวดเดียวหมด แถมยังขอเติมอีก เช่นเดียวกับธงชัย

รัชกฤตคงเห็นว่าหล่นยกแก้วค้างไม่ยอมดื่ม จึงถามขึ้น

“มีอะไรหรือครับคุณลิน หรือว่าไม่ชอบน้ำมะตูม?”

“นี่คือน้ำมะตูมหรือคะ” หล่นขมวดคิ้ว กลืนเลือดดาวจัดยังติดจมูก จนหล่นดื่มไม่ลง ทำไมคนอื่นถึงไม่รู้สึกรูปแบบหล่นกันนะ...

“ใช่ครับ แต่เราผสมสมุนไพรลงไปหลายอย่าง กลิ่นถึงได้หอมชื่นใจ ผมให้คนยกไปให้คุณนวลที่ห้องแล้ว รับรองว่าดื่มแล้วชื่นใจ”

“ไม่มีอะไรค่ะ ลินคงตามาไปเอง”

หญิงสาวกลั่นใจ สันตึระชะ แล้วมองลงไปแก้วใบเดิมอีกครั้ง น้ำ สีแดงจัดกลับกลายเป็นเครื่องดื่มสีระเรื่อตามปกติ หล่นยกแก้วขึ้น กลืน ความเลือดหายไป กลายเป็นกลิ่นมะตูมแทน จึงตัดสินใจดื่ม

“ขอบคุณคุณชายมากนะคะที่ต้อนรับพวกเราอย่างดี ขนาดนี้คุณนวล คุณยังส่งเครื่องดื่มไปให้”

“เป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้วครับ แต่คุณลินหน้าตายังดูสดใสมากเลย นะครับ แสดงว่าถนนร้อยแปดโค้งของเราทำอะไรคุณไม่ได้”

“ลินคงชินค่ะ สมัยอยู่ต่างประเทศเคยไปเที่ยวบนเขาบ่อย พอขี่ มอเตอร์ไซด์วิบากก็เลยชิน นั่งรถแค่นี้ทำอะไรลินไม่ได้หรอกค่ะ”

“คุณลินนี่ทั้งสวยและเก่งเลยนะคะ มีนำคุณลูกพี่ชิ่งได้วางใจให้ รับงานนี้”

“ได้ที่รัชกฤตก็หยอดขนมหวานใส่หญิงสาวทันที แค่นี้ก็น่าตาพราว

ระยับ ลิลินก็รู้แล้วว่าชายหนุ่มเป็นคนที่เจ้าชู้พอตัว สายตาที่กวาดมอง เหมือนกับจะฉีกทิ้งเสื้อผ้าออกจากเรือนร่างทำเอาหญิงสาวอดหยุดหิดไม่ได้ แต่แล้วเพื่อนงานจึงต้องข่มใจไว้ ผู้ชายแบบนี้ยิ่งหล่อนิ่งไว้ก็เท่ากับเป็นการปราม

“ไม่ใช่แค่ลินหรือกคะ เป็นผลงานของทีม ทั้งธี ทั้งพิชญา แล้วก็น้อง นวล รวมถึงคุณวินด้วย”

“ถ่อมตัวจังเลย”

“แล้วนี่คุณลูกพีชมาถึงหรือยังครับ”

ที่ขยายพุดขึ้นเป็นประโยคแรก กวาดตามองไปทั่วห้องที่มีหนังสือเรียงรายเต็มแทบทุกชั้น ห้องนี้กว้างขวางมากทีเดียว บนผนังทำเป็นชั้นวางหนังสือและซีดี ตรงกึ่งกลางมีโซฟา และทั้งสองข้างยังมีเก้าอี้สำหรับนั่งอ่านหนังสือ มุมด้านข้างมีคอมพิวเตอร์สองตัว คงสำหรับให้แขกที่มาพักใช้เล่นอินเทอร์เน็ต

“คงอีกพักใหญ่เลยครับ โทร. มาเมื่อสิบห้านาทีก่อนที่กำลังออกจาก สนามบิน”

“นี่คุณลูกพีชมาเครื่องบินเหมือนกันหรือคะ”

“ใช่ครับ แต่คงเป็นคนละสายการบินกับคุณลินกับคุณธี ผมส่งรถอีกคันไปรับ เห็นว่ารอชุดแต่งงานอยู่ ก็เลยต้องเลื่อนไฟลต์นะครับ”

“ผมชักอยากเห็นชุดแต่งงานของคุณลูกพีชเสียแล้วว่าจะสวยสมคำเล่าลือไหม” ที่ขยายพุด

“คงต้องรอถึงวันถ่ายจริงครับ คุณลูกพีชบอกว่าต้องปิดเป็นความลับ และเธอก็ขอห้องที่เป็นส่วนตัวสุดๆ เพื่อเก็บรักษาชุดทั้งหมด แถมยังระนุให้ มีพนักงานรักษาความปลอดภัยเฝ้าด้วย แต่ก็นั่นละครับ ชุดราคาหลายล้านก็คงต้องหวังเป็นธรรมดา”

“วันนี้เราจะมีโอกาสได้เจอคุณลิตีบ้างไหมคะ”

“เสียใจด้วยนะครับคุณลิน บังเอิญช่วงนี้นายใหญ่ไม่สบาย พักผ่อน

อยู่ที่เรือนด้านหลังครับ คุณลिनคงไม่ทราบว่าคุณเป็นมะเร็ง”

ลिनมีสีหน้าตกใจ มองรัชกฤต

“อ้าย ขอโทษนะคะ ลินไม่ทราบเลย ท่านป่วยนานหรือยังคะ”

“เพิ่งทราบเมื่อหกเดือนก่อนครับ หลังผ่าตัดตอนนี้อยู่ในขั้นตอนการให้ยาเคมีบำบัด ถึงต้องไปๆ มาๆ โรงพยาบาลสวนดอกเพื่อรักษาตัว ช่วงนี้ก็เลยให้ลูกชายดูแลแทน”

“คุณฐิติมีลูกชายด้วยหรือครับ ผมไม่เคยได้ยิน” ที่ชายถามบ้าง

“ครับ ลูกชายคนเดียว แต่ก็อย่างว่านะครับ ตั้งแต่กลับจากเมืองนอกไม่ทำงานเป็นชิ้นเป็นอัน วันๆ เอาแต่เที่ยวเตร่ ให้อ้ผมก็เป็นลูกจ้างแท้ๆ กลับต้องทำงานงๆ ปีหนึ่งแทบไม่มีวันหยุดกับเขา แต่ทำไม่ได้ครับ ผมเป็นห่วงลูกค้า” ผู้จัดการหนุ่มยกยอตัวเอง

“คุณฐิติโชคดีจังนะคะที่มีผู้จัดการเก่งๆ อย่างคุณ”

ลिनพูดเสียงเย็น หรือตามองพฤติกรรมคนตรงหน้า หล่อนไม่ใช่คนหุเบา แม้รัชกฤตจะพูดว่าลูกชายของฐิติเป็นเพลย์บอย แต่หญิงสาวก็ยังไม่ปักใจเชื่อจนกว่าจะได้เจอกับตัว

“ขอบคุณครับคุณลिनที่ชม ที่สำคัญผมยังโสดนะครับ ประกาศรับสมัครหาแฟนแล้วแต่ยังหาไม่ได้เสียที”

เขาบรรยายมาทางช่างภาพสาว แต่หล่อนกลับเฉยเสีย ที่ชายพูดกลัวหัวเราะ

“พอดีเลยนะครับ พี่ธันยาก็ยังว่าง เห็นว่าอยากหาแฟน”

ธงชัยรีบกระโดดจากเก้าอี้มาคล้องแขนผู้จัดการหนุ่ม อีกฝ่ายถอยหลังกรูด ทำหน้าพิศพิพาน

“ไม่ใช่หิวละครับ ผมคงแก่เกินไปสำหรับพี่ธันยา เธอเป็นว่าเราจบประเด็นเรื่องหาแฟนแค่นี้ดีกว่า เดี่ยวผมจะพาทุกคนไปชมรอบๆ อนันตวารีดีไหมครับ”

“จะไปที่นั่นตอนนี้เลยหรือครับ แล้วน้องนวลล่ะ”

“คุณवलคงไปไม่ไหวหรอกครับ เขาเป็นว่าประเดี่ยวมให้คนขับรถออล์ฟมารับเอง ทุกคนไม่ต้องเป็นห่วง ให้เกียรติผมเป็นไกด์พาชมให้ทำอนันตวาริเถอะนะครับ”

๒

ศตวรรษที่เก้า

หากจะเปรียบ อนันตวารีกีเหมือนเมืองเมืองหนึ่ง ด้วยแนวคิดของจิตที่ต้องการให้ที่นี่แตกต่างจากโรงแรมอื่นๆ นอกจากจะเป็นรีสอร์ทเพื่อพักผ่อนหย่อนใจแล้ว ยังมีพื้นที่ให้ทำกิจกรรมหลายอย่าง รถกอล์ฟพาทีมงานทั้งหมดไปยังห้องจัดสัมมนาซึ่งสร้างเป็นอาคารมีजूแหลม ทางขวามีเมืองจำลองและวัดซึ่งมีพระประธานอยู่ด้านในสำหรับให้แขกที่มาพักสักการะ

รถเล่นผ่านลิบบบีที่เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนทุกคนเพิ่งผ่านมา ตัวอาคารเป็นเอกลักษณ์ด้วยหลังคาที่เป็นยอดแหลมทำยอด ปูกระเบื้องสีอิฐตัดกับกำแพงและตัวตึกสีขาว ทำให้มุมนี้ดูคล้ายยืนอยู่หน้าพระราชวังที่ใดที่หนึ่ง ด้านหน้ามีลานกว้างสำหรับจัดกิจกรรม

ภายในรีสอร์ทมีห้องพักร้อยห้าสิบห้อง ทั้งห้องพักที่อยู่บนตัวอาคารและห้องพักที่เป็นวิลลาเพื่อให้แขกที่มาพักได้เลือกตามความต้องการ นอกจากนั้นยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน ทั้งสปา สระว่ายน้ำ รวมถึงพื้นที่ทำกิจกรรมต่างๆ อย่างแขกที่สนใจเรื่องการทำหัตถกรรมพื้นบ้าน การจัดดอกไม้ การสอนทำกับข้าว หรือแม้แต่การปลูกข้าวดำก็มีบริการให้

“ที่นั่นกว้างมากเลยนะคะ เทียวทั้งอาทิตย์จะทั่วหรือเปล่าก็ไม่รู้”

ลิลินพูดเมื่อรถแล่นออกจากส่วนโรงแรมไปยังส่วนกิจกรรม มองไปสุดสายตาคือนาข้าวที่มีต้นข้าวเขียวขจี อีกฝั่งหนึ่งมีแปลงทดลองที่มีนักท่องเที่ยวเที่ยวส่วนหนึ่งทดลองปลูกข้าวอยู่

“ครับ มีเนื้อที่ทั้งหมดร้อยเจ็ดสิบไร่ครับ คุณรู้สึกอย่างไร ซื่อที่ดินที่ละแปลงเก็บไว้เรื่อยๆ จนติดกันเป็นผืนใหญ่ ถึงได้กว้างขวางขนาดนี้”

“เจ้านายของคุณมองการณ์ไกลจริงๆ เลยนะครับ ที่ผืนนี้สวยมาก”
ที่ชาญเสริม

ที่ดินของรีสอร์ทมีทั้งแหล่งน้ำและต้นไม้ที่ขึ้นอย่างอุดมสมบูรณ์ ทัศนทวารี่จึงดูเหมือนเมืองที่มีต้นไม้ล้อมรอบ ต้นไม้ใหญ่ภายในรีสอร์ททุกต้นได้รับการดูแลจากคนสวน ส่วนไม้ดอกไม้ใบก็แข่งกันผลิดอกออกใบงดงาม

นับตั้งแต่ก้าวเข้ามาในรีสอร์ทแห่งนี้ ทุกคนก็ตื่นตาตื่นใจกับความอลังการของโรงแรม ทุกอาคาร ทุกสิ่งก่อสร้าง หรือแม้แต่รายละเอียดเล็กๆ เช่นหมอนอิงบนเก้าอี้ ล้วนแล้วแต่มีที่มา

“ครับ ท่านมองการณ์ไกล อยากให้คนที่มาที่นี่รู้สึกเหมือนย้อนยุคไปสมัยล้านนาจริงๆ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ประสบความสำเร็จแล้ว เพราะพอฉันเห็นที่นี่ก็รู้สึกอยากใส่ชุดไทยขึ้นมาทันที” ลิลินพูดติดตลก

“ถ้าคุณลินอยากใส่ชุดพื้นเมืองล้านนา เรามีบริการให้แขกนะครับ ฟุ่นสวยๆ อย่างคุณ แต่งหน้าทำผมเสียหน่อยคงจะสวยราวกับนางฟ้า”

ได้ที่รัชกฤตก็บ้อ ธงชัยซึ่งนั่งข้างๆ ในรถกอล์ฟจึงเอื้อมมือไปคล้อยแขนชายหนุ่ม

“แล้วของพีธันย่าล่ะคะมีไหม พีธันย่าก็สวยนะคะ”

“แหะ...มีครับ แต่เป็นเสื้อผู้ชายนะครับ”

“หยาบคายจริงๆ เลยคุณชายนี้ ธันย่าไม่พูดด้วยแล้ว”

ธงชัยพูดพร้อมกับผลึกแขนออก รัชกฤตอมยิ้ม

รพาททั้งหมดผ่านพื้นที่วัดที่อยู่ด้านหลังรีสอร์ท แค่เห็นความอลังการจากภายนอก ลีลिनกับทีมงานก็ยิ่งทึ่ง

“ที่เห็นอยู่นี้คือวัดนะครับ เราสร้างที่นี่เป็นที่แรก ก่อนจะทำก่อสร้าง ทีมงานต้องไปค้นคว้าความรู้โบราณมาประกอบ เพราะคุณลิตติต้องการให้ที่นี่สมบูรณ์แบบที่สุด อย่างเสาไม้สักแต่ละต้น เราก็ได้มาจากวัดหรือบ้านโบราณ ส่วนกระเบื้องบางส่วนมาจากประเทศจีนหรือพม่า ช่างที่มาก่อสร้างก็ล้วนแต่เป็นช่างเก่าแก่ฝีมือดี”

ลีลिनมองไปยังด้านหลังวัด สุดสายตามีเรือนไทยตั้งอยู่ ตรงประตูทางเข้ามีป้ายปิดไว้ ต้นไทรขนาดใหญ่ซึ่งอยู่ด้านหน้าเรือนให้ความรู้สึกกว้างเววกิ่งที่ห้อยลงมาจากด้านบนครอบคลุมพื้นที่กว้างทีเดียว ใต้ต้นไทรมีศาลเพียงตาตั้งอยู่พร้อมผ้าแพรหลากสี

“ในนั้นเป็นอะไรหรือคะ”

“ตรงนั้นเป็นส่วนเรือนไทยที่ปิดซ่อมครับ อาทิตย์ก่อนมีไฟฟ้าลัดวงจร ทำให้ผนังส่วนหนึ่งไหม้ไป เรากำลังตรวจหาสาเหตุอยู่”

รัชกฤตกำลังจะพูดต่อ แต่แล้วโทรศัพท์มือถือข้างกายก็ดังขึ้น เขารีบกดรับ เสียงปลายสายดังลอดออกมา ได้ยินแต่เสียงผู้จัดการหนุ่มรับคำก่อนจะวางสาย

“คุณลูกพี่ขมาถึงแล้ว ผมขออนุญาตหยุดการทัวร์ไว้แค่นี้ก่อนนะครับ จะได้ออกไปต้อนรับเธอกัน”

“คุณลูกพี่ชรออยู่ที่ไหนหรือคะ”

“ที่ร้านอาหารของเราครับ เชิญทุกคนที่ห้องอาหารเลยดีกว่า คงจะหิวกันแล้ว”

ความอลังการของอาหารถูกกลบด้วยความโดดเด่นของว่าที่เจ้าสาว โดยเฉพาะที่มายูที่ถึงกับอ้าปากค้าง ลีลिनไม่เคยเห็นไฮโซสาวมาก่อน แต่

พอได้เจอตัวจริงแล้วก็รู้ว่ากิตติศัพท์ที่ได้ยินมาคงน้อยเกินไป พิษณุสวมชุดเดรสสีแดงสด คอผ้าลึกเป็นรูปตัววีเผยให้เห็นทรวงอกกลมกลิ้งซึ่งแน่นอนว่าคงทำคัลยกรรมเสริมยกกระชับมาแล้วแน่ๆ เอวของหญิงสาวคอดเล็กรับกับสะโพกกลมกลิ้ง

“คุณลูกพีชนี่เซ็กซี่สุดยอดไปเลยนะ ออกเป็นอก เอวเป็นเอว ใจแม่เจ้าโว้ย” ผู้ช่วยช่างภาพหนุ่มคราง ลิลินดวงสีข้างเขาเป็นการเตือน

“น้อยๆ หน่อยธิดี เก็บอาการบ้าง น้ำลายจะหยดแล้ว”

“ก็คุณลูกพีชสวยนี่ เซ็กซี่อีกต่างหาก”

“สวยสู้พี่ธัญญาไม่ได้หรอกค่ะ พี่เด็ดกว่าเยอะถ้าน้องธิดียากลอง”

ธัญญาทำหน้าแบ่และโพลทำจิกขาสู้ ที่หมายสายหน้าอย่างระอา

“ไม่เอาหรอกครับพี่ธัญญา เว้นผมไว้สักคนเถอะ เนื้อผมเหนียว กินไม่อร่อยหรอก” ที่หมายโต้

“แต่พี่ชอบของแปลก อะไรเข้าปากได้กินได้หมด”

“พอได้แล้วทั้งสองคน หยุดนินทาลูกค้า คุณลูกพีชเดินมานานแล้ว ทำตัวให้สมกับเป็นมืออาชีพหน่อย” ลิลินเตือนคนทั้งสอง

พิษณุเดินเข้ามาในห้องอาหารด้วยท่วงท่าราวกับนางพญา หน้าเซิดเดินอย่างมาดมั่นทั้งที่สวมรองเท้าส้นสูงร่วมห้านิ้วราวกับอยู่บนแคตวอล์ก

“นี่คุณลินนี่ไซ้ไหมคะ ส่วนนี่ก็คือคุณธิดี ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ลูกพีชคงไม่ได้มาสายไปไซ้ไหมคะ”

“ไม่เลยคะ เราเพิ่งออกไปสำรวจพื้นที่กันมาค่ะ”

“ดีจัง คุณลินนี่อีกทีฟดินะคะ ลูกพีชชอบ และขอให้มีมือออกมาดีด้วยนะคะ ไม่อย่างนั้นลูกพีชไม่ยอมแน่ งานแต่งงานทั้งนี้ ลูกพีชต้องการให้มันออกมาสम्บูรณ์แบบที่สุดในทุกๆ เรื่อง”

“ดีฉันเข้าใจคะ พวกเราจะทำให้ดีที่สุดให้สมกับที่คุณลูกพีชไว้วางใจ”

“ผมก็เช่นกันครับคุณลูกพีช”

“ดีแล้วค่ะ ลูกพีชอยากได้รูปไปโพเวตอีกเซต ลูกพีชกับคุณปิตียาก

เก็บไว้ดูตอนเราแก่ นะคะ”

“ไปรอเวตยั้งไง นะคะ” ลิลินถาม

“ก็รูปใส่ชุดบิกินีไงคะ แล้วก็รูปที่ออปเลส สมัยนี้ใครๆ เขาก็ถ่ายกัน ตอนนี่ลูกพีชยังสาว ยังสวย น่าจะถ่ายไว้เป็นที่ระลึก”

ลิลินตาโต เมื่อนึกถึงไฮโซสาวกับว่าที่เจ้าบ่าวในสภาพไร้เสื้อผ้า หล่อนเคยถ่ายบริเวณดิงมามาก แต่ไม่เคยมีใครรีเคอร์คิวสท์ภาพทำนองนี้มาก่อน แต่เนื่องจากถูกฝึกมาให้ตามใจลูกคำจิ้งพยกหน้า

“ได้ค่ะ ไม่มีปัญหา”

“ถ้าใส่ลูกพีชขอตัวก่อนนะคะ พงษ์นี่เราค่อยคุยเรื่องแผนงานกัน วันนี้ นั่งเครื่องบินมาเหนื่อยมาก อีกอย่างลูกพีชมีเพื่อนมาด้วย”

“เพื่อนหรือคะ”

“โน่นไงคะ เดี่ยวจะแนะนำให้รู้จักนะคะ”

พีชญาหันไปทางสองสาวที่เดินมาพร้อมว่าที่เจ้าบ่าว พอลิลินเห็นก็แทบลืมหั้งยีน ที่ขยายยักคิ้ว ทำท่ายียวน

“คุณน้ามนต์ คุณปาน อุตส่าห์มาคุมงานถึงที่นี่เลยหรือครับ” ที่ขยายเอ่ยแซว

น้ามนต์หรือปณิสรา คือน้องสาวแท้ๆ ของวินัยและเป็นผู้ร่วมก่อตั้งบริษัทโซลเมต แต่ที่แย่งก็คือหล่อนไม่ถูกชะตากับลิลินเท่าไร เรียกว่าเกลียดชังหน้าเลยก็ว่าได้ ตลอดเวลาที่ผ่านมา ปณิสราชอบหาเรื่องตลิลินอยู่เรื่อย ส่วนปานหรือปานหทัยนั้นก็เป็นลูกคู่กัน

“ก็แน่ลิคะคุณน้า งานใหญ่แบบนี้พี่วินจะปล่อยให้ลูกน้องทำงานกันเองได้ยังไง น้ามนต์ถึงต้องมาคุมเอง เพื่อมีคนจงใจอุ้งงาน”

คนถูกหาว่าอุ้งงานเล็กคิ้ว แต่ไม่ตอบ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่าปณิสรา มองมาด้วยแวตาศระภาคัศรูอย่างเด่นชัด ชงช้วยปิดปากกลั้นหัวเราะ

“เราเพิ่งออกไปสำรวจโลกทัศน์กับคุณชายมา”

“งั้นหรือ แล้วได้อะไรมาบ้างล่ะ”

“เยอะค่ะ ไข่ฟุ้งนี่ค่อยสรุปให้คุณน้ามนต์ฟังนะคะ เพราะตอนนี้เป็นเวลากินข้าว”

ลิลินปรายตาไปยังนาฬิกาบนผนังเป็นทำนองเตือน ปณิสรากัดฟันกรอด ไม่นึกว่าจะถูกลูกน้องไต่กลับอย่างไม่เกรงกลัวเช่นนี้

“นี่เธอ...” หล่อนกำลังจะพ่นคำพรูสวาท แต่เพื่อนสาวตะท่อนแซนไว้

“ใจเย็นๆ น้ามน้ามนต์ เพิ่งลงเครื่องมาเหนื่อยๆ อย่าอารมณ์เสียกับเรื่องไร้สาระเลย”

สองสาวเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย ปานหทัยเป็นเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยของปณิสรา คงเพราะเพื่อนรักเล่าเรื่องให้ฟัง ทำให้พลอยเกลียดชังภาพสาวไปด้วย

“ก็จริงของเธอนะ ฟุ้งนี้ให้ทุกคนมาบริฟงานกับน้ามนต์ที่ห้องอาหารเข้าด้วยนะคะ ขออย่างละเอียดนะคะ น้ามนต์ต้องมั่นใจว่าจะไม่มีอะไรผิดพลาด” หญิงสาวข่ม

ที่ฉายรีบตอบพร้อมตะเบ๊ะ

“รับทราบครับ”

“เราไปกันดีกว่าน้ามนต์ ฉันชักหิวแล้ว พวกเราขอตัวก่อนนะคะคุณลูกพี่ข ประเดี๋ยวกินข้าวเสร็จแล้วจะขอขึ้นไปพักบนห้องหน่อย”

“เชิญตามสบายค่ะ” พี่ชญากวาดตามองหาว่าที่เจ้าบ่าว หล่อนคิดว่าเขาคงเดินมาพร้อมกับปณิสราและปานหทัย “แล้วนี่มีใครเห็นคุณปิตีบ้างไหมคะ ตั้งแต่เช็กอินก็หายไปเลย”

“เห็นว่ารู้สึกเมารตค่ะ ขอตัวขึ้นไปพักบนห้อง”

“แล้วคุณปรานต์ล่ะคะ” ขณะเอ่ยชื่อชายหนุ่มอีกคน ใบหน้าไฮโซสาวก็ฉายความรู้สึกบางอย่าง แต่เพียงครู่เดียวก็เลื่อนหายไป ปรานต์คือผู้ช่วยของปิตีซึ่งเดินทางมาที่นั่นตวารีด้วย

“ก็ขึ้นไปด้วยกันค่ะ คุณปิตีหน้าซีดมาก คุณปรานต์เลยอาสาขึ้นไป

ส่ง” ปานหทัยตอบ

“คุณลูกพีชจะตามขึ้นไปดูไหมคะ น้ำมนต์จะขึ้นไปเป็นเพื่อน” ปณิสรา
ถาม

“ไม่ดีกว่าค่ะ ลูกพีชหิวแล้ว ขอนั่งกินด้วยคนนะคะ ปล่อยให้คุณปิติ
นอนพักไปก็ดีแล้ว ประเดี๋ยวเย็นๆ ค่อยตามไปปลุกมากินข้าวด้วยกัน”

พอได้อยู่ตามลำพังที่ชายูกิจจุดเพื่อนสาวไปยังซุ้มอาหาร เขาเคยอ่าน
รีวิวกเกี่ยวกับซันเดย์เบิร์นซ์ของอนันตวาริมาหลายครั้ง แต่พอมาได้เห็นของ
จริงกลับอึ้งกรากว่ามาก มีทั้งอาหารคาวหวานหลายซุ้ม เริ่มจากซูชิปลา
สดๆ ที่คัดกันมาเต็มลำเรือ โดยเฉพาะปลาแซลมอนสีส้มสวยงามน่ากิน อีกทั้ง
ยังมีปลาดิบอีกหลากหลายชนิด กุ้ง และปูอัดซึ่งจัดเรียงรายอยู่บนเรือไม้
ขนาดใหญ่ พอเห็นของกิน ผู้ช่วยช่างภาพก็ลืมความเครียดจากปณิสรา รีบ
ตักอาหารมาจุนพูนจาน

“น้อยๆ หน่อยดีไหมธิ์ เดี่ยวก็พุ่งแตกตายกันพอดี”

“ได้ไงลิน ต้องกินให้คุ้ม รู้ไหมว่าถ้ามาเองจ่ายตั้งเกือบสองพันนะ แต่
นี่ฟรี” ชายหนุ่มยกคิ้ว ใช้ตะเกียบคีบปลาดิบมาอีกสามชิ้น

ส่วนลินินนั้นตักมาพอกินและเดินต่อไปยังซุ้มถัดไปซึ่งเป็นข้าวปั้น
หลากหลายชนิด บ้างก็โรยไข่กุ้ง ปลาแซลมอน หรือข้าวปั้นไข่ ทุกชิ้นล้วนแต่
สีล้นสดใส ความสดของอาหารนั้นไม่ต้องพูดถึง แม้จะตั้งอยู่ในจังหวัดภาค
เหนือของประเทศ แต่ทุกวันอาหารสดจะลำเลียงมาทางเครื่องบิน

ถัดไปเป็นอาหารฝรั่ง ทั้งแฮมและกระดุก เบคอน หอยนางรม หรือ
แม้แต่เบียร์อย่าง หมูกรอบก็มีไม่อัน

สำหรับคนรักสุขภาพอย่างลินิน หล่อนเลือกกินสลัดแทน หล่อนตัก
ผักใส่จาน ตามด้วยอาหารเผา ทั้งกุ้ง หมึก และเนื้อแกะย่าง หลังจากได้ของ
ที่ต้องการครบ หญิงสาวก็เดินไปนั่งที่โต๊ะที่จัดไว้ ระหว่างนั้นก็ยังรู้สึกถึง
สายตาของปณิสราที่มองมาอย่างไม่พอใจ

ที่ขายูเดินมาสมทบ ในมือมีจานอาหารถึงสองจาน

“พอก่อนไหมซี จะกินหมดหรือเปล่าเนี่ย เกรงใจเขา”

“หมดเน่ลิน รับรอง ผมหิวจนจะกินข้างทั้งตัวได้อยู่แล้ว ก่อนจะโดน
เชือดต้องกินให้คุ้ม” ช่างภาพหนุ่มพูดติดตลก

“เชือดที่ไหน ธิไม่โดนเสียหน่อย ลินต่างหากที่คงตายหยั่งเขียด
เปลอๆ ถูกตัดหัวเสียบประจานคาริส์ออร์ตเลยด้วยซ้ำ”

ที่ขายูเปลี่ยนใจทรุดตัวลงนั่งคุย

“ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคุณจนถึงส่งคุณน้ามนต์มาด้วย ทำงานอะไร
ก็ไม่ใช่สักอย่าง ดีแต่ป่วน แทนที่เราจะทำงานง่าย ยังต้องโดนคุณเธอ
จับผิดอีกต่างหาก”

ปณิสราอายุน้อยกว่าลิลินสามปี แต่ชอบวางท่าเป็นเจ้านาย คอยจิก
กัตบรรดาลูกน้องราวกับทาสในเรือนเบี้ย ถ้ามีใครถามลิลินว่าจุดอ่อนของ
โซลเมตคืออะไร คำตอบก็คงเป็นผู้หญิงคนนี้

หล่อนเป็นลูกคนเล็กของครอบครัว นอกจากปณิสราแล้ววินธัยยังมี
พี่ชายอีกคน ครอบครัวรอการมาของลูกสาวอยู่นานหลายปี ตอนปณิสรา
เกิดทุกคนจึงต่างรุมเอาใจ ดังนั้นพอหญิงสาวขออะไร พี่ชายอย่างวินธัยจึง
ไม่เคยขัด หญิงสาวเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง หล่อนไม่ชอบให้คนที่ถือว่าเป็น
ลูกน้องมีปากมีเสียง

ก่อนเข้ามาทำงาน ลิลินเคยได้ยินกิตติศัพท์ความร้ายกาจ การวาง
อำนาจของหญิงสาวมาก่อนจากเพื่อนช่างภาพด้วยกัน ที่อีกฝ่ายต้องลาออก
ก็เพราะปณิสราหาเรื่องฟ้องวินธัยอยู่เป็นประจำ ผลก็คือเพื่อนหล่อนแพ้
และทันทีที่ลิลินเข้ามาทำงาน ปณิสราก็เปิดฉากเล่นงานหล่อนทันที พอเห็น
ว่าหล่อนไม่ยอมคนก็ยิ่งกลั่นแกล้ง

หญิงสาวมักจะอ้างว่าลิลินชอบอู้งาน บ้างก็ท้าวผลงานที่ได้รับรางวัล
เป็นการใช้เส้น อื่นๆ อีกสารพัด เพราะเกรงใจวินธัย ลิลินจึงทำเป็นนิ่งเสีย
ถือเสียว่าถ้าไม่ตอบโต้ อีกฝ่ายก็เงียบไปเอง หล่อนตั้งใจให้ผลงานเป็นเครื่อง

พิสูจน์ฝีมือ พักหลังปณิสรารุ่นกับการลงทุนเปิดร้านกาแฟกับเพื่อน จึงหายหน้าไป และก็เป็นช่วงที่ลิลินมีความสุขมาก เพราะได้เป็นตัวของตัวเองมากขึ้น แต่ดูเหมือนช่วงเวลาทองจะพังทลายลงเสียแล้ว

“นั่นสิ เซ็งเลย กะจะทำงานให้สนุกเสียหน่อย”

“งั้นเอ็งี้ เรายังไม่ต้องสนคุณน้ำมันต์ สนใจแต่คุณลูกพีช”

“ก็คงต้องทำอย่างนั้น ไม่งั้นคงไม่มีสมาธิทำงานกันพอดี” ช่างภาพ

สาวบนเพิ่มพำ

“ผมละแปลกใจจริงๆ ว่าทำไมคุณน้ำมันต์ถึงจงเกลียดจงชังลินนัก”

ธงชัยซึ่งเพิ่งเดินตามมานั่งด้วยยกคิ้วช่วยตอบให้

“พีชนั่นยารู้ ก็เพราะน้องลินสวยกว่าไงคะ เหตุผลง่ายๆ เข้าใจได้”

“เออจริง ลินสวยกว่า แต่น่าเสียดายไม่ยอมแต่งตัว ส่วนคุณน้ำมันต์นะ คัลยกรรมทั้งตัว มิน่า ถึงได้สนิทกับคุณลูกพีช” ที่ขยายวิจารณ์อย่างออกรส

“อย่าคุยเรื่องเจ้านายเลย งานจะเข้าเสียเปล่าๆ มากินอาหารให้ร่อยดีกว่า เสร็จแล้วจะได้แยกย้ายกันไปพักผ่อน พรุ่งนี้ต้องพีชเซนต์งานกันแต่เช้า”

ช่างภาพสาวตัดบท ไม่อยากพูดเรื่องน้องสาวเจ้านายให้เสียอารมณ์อีก ทุกวันนี้หล่อนก็ต้องพยายามข่มใจไม่ให้มีเรื่องด้วยอยู่แล้ว เพราะเกรงใจวินธัย

“ซูมทางนั้นมิของหวานด้วยนะลิน”

“ของหวานหรือคะ พีชนั่นชอบ แต่ตอนนี้ขอจัดหนักของคาวก่อน ยังไม่ได้ครึ่งกระเพาะเลย”

“ชอบแต่อย่ากินมากนะครับ ประเดี๋ยวใส่ชุดว่ายน้ำไม่สวย” ที่ขยายหยิกแกมหยอก

“น้องธียี้ หยอกแรงนะคะ พีชไปตัดอาหารดีกว่า น้องลินจะเอาอะไรไหม”

“ไม่ค่ะพี่ ลินขอไปเลือกเองดีกว่า จะได้กินคู่กับกาแฟ”

หญิงสาวลุกขึ้นกวาดตามองไปยังซุ้มของหวานที่อยู่ท้ายสุด ในซุ้มนั้นมีทั้งเค้กและขนมไทย แต่จุดสนใจที่มีนักท่องเที่ยวออออยู่เต็มกลับเป็นขนมสัญชาติฝรั่งเศสที่มีชื่อว่ามาการอง เบิ่งเนื้อเนียน รูปร่างกลมคล้ายแซนด์วิชประกบ ตรงกลางมีไส้ครีมผลไม้ชนิดต่างๆ เปลือกนอกมีหลากสี พอวางเรียงกันดูคล้ายสีรุ้ง

ลิลินตรงเข้าไปต่อคิว แต่ไซคร้ายที่นักท่องเที่ยวจากจีนที่อยู่ตรงหน้าหลอนตักขนมตะกอละเลือเกิน ในจานบัดนี้ชิมมเค้กบรรจุอยู่เต็ม ส่วนอีกครึ่งก็มีมาการองวางเรียงเต็มไปหมด เมื่อสาวจีนออกจากคิว ในถาดขนมก็เหลือมาการองอยู่เพียงชิ้นเดียว หญิงสาวรีบหยิบที่คิบบเพื่อหยิบขนม แต่แล้วกลับมีที่คิบบอีกอันยื่นมาจากฝั่งตรงข้าม

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นเพื่อดูว่าใครกันเป็นคนแย่งมาการองชิ้นสุดท้าย แต่พอเห็นว่าเป็นใครก็ถึงกับประหลาดใจ

“นาย/คุณ”

คนขับรถหนุ่มถือโอกาสที่หญิงสาวกำลังพลอคิบบขนมใส่จานตัวเองทันที รอยยิ้มยิววนทำเอาหญิงสาวยิ่งโมโห

“นั่นขนมของฉัน”

หนุ่มคนขับรถยักคิ้วยิววน ลิลินเกลียดสีหน้าแบบนี้เหลือเกิน เพราะมันทำให้หลอนรู้สึกเหมือนเขากำลังยิ้มเยาะ

“แต่ผมเห็นก่อน แล้วก็คิบบก่อน อันที่จริงผมมาก่อนนักท่องเที่ยวคนนั้นด้วยซ้ำ ดังนั้นมาการองชิ้นนี้ก็ต้องเป็นของผม”

ลิลินหน้าบึ้ง ทำสะพานมองชายหนุ่มอย่างเอาเรื่อง

“นายจ้างเขาไม่สอนหรือไงว่าไม่ควรแย่งของลูกค้า เอ่อ...ไม่ใช่สิ ปกติเขาไม่ได้อนุญาตให้คนขับรถมากินอาหารร่วมกับแขกไม่ใช่หรือ”

คนถูกกล่าวหาว่าเป็นคนขับรถชี้ตัวเองก่อนจะหัวเราะ

“หล่อๆ อย่างผมเหมือนคนขับรถตรงไหนกันคุณ”

คนตรงหน้าเอ่ยเสียงสูง โคลงหัวเบาๆ ทำท่าเหมือนไม่อยากรสนาด้วย

“เดี๋ยวก่อน นี่นายจะไม่เสียสละขนมให้แขกงั้นหรือ” ลิลินก้าวตามไปอย่างหาเรื่อง แต่ชายหนุ่มกลับไหว้ไหล

“ทำไมผมต้องเสียสละด้วย ก็บอกแล้วไงว่าผมเห็นก่อน ดั้งนั้นมันก็ต้องเป็นของผม”

“น่าเกลียดที่สุด”

“ขอบใจที่ชม ผมไปละ”

ร่างสูงหันหลังกลับ แต่ลิลินไม่ยอม ตามไปขวาง หญิงสาวไม่เคยหาเรื่องใครมาก่อน แต่ก็ไม่ใช่คนที่ยอมโดนรังแกง่ายๆ เช่นเดียวกัน ชายหนุ่มมีฐานะเป็นแค่ลูกจ้าง คवरูจักเจียมตนเมื่ออยู่ต่อหน้าแขก แต่ผู้ชายคนนี้กลับแก่งแย่งไม่โหดอ่อน

“นายยังไปไม่ได้ นายชื่ออะไรบอกมาซิ ฉันจะฟ้องคุณชาย”

“โอ้โฮ ดุเสียด้วยแฮะ แค່เรื่องแย่งขนมถึงกับต้องฟ้องผู้จัดการเลยหรือนะ ไม่นักเลงโตไปหน่อยหรือคุณ หน้าตารักก็สวยดี แต่ทำไมใจดำเป็นอีกอย่างนี้”

“ทำไมจะฟ้องไม่ได้ ฉันได้ยินมาว่าคุณลิลินทำซบถทุกน่องทุกคนให้ดูແก่อย่างดี และตอนนี้ฉันก็เป็นแขกคนสำคัญ เราจะมาถ่ายรูปรูปปริเวดดิ้งที่นี่”

“ข้อนั้นผมรู้แล้ว แต่ถึงยังไงมันก็ไม่เกี่ยวกับขนมขึ้นนี่อยู่ดี คุณยังมีเวลาอยู่ที่นี้อีกนาน เอาไว้พรั่งนี้มากินใหม่ก็ได้นี่ หรือถ้าอยากกินมากินก็ไปซื้อที่ร้านตรงหน้าโรงแรมสิ มีขายเยอะแยะ”

คนขับรถหนุ่มพูดยืเยวน และนั่นยิ่งทำให้ลิลินโกรธมากขึ้นไปอีก

“ทำไมฉันจะต้องซื้อ เอาคืนมานะ”

หล่อ่นดิ่งจานคืนมา ทั้งสองยื้อแย่งกัน

“นายแก่งแย่งฉัน ฉันจะฟ้องคุณชาย”

“ก็เอาลี”

เสียงทะเลาะกันดังจนพนักงานตรงเข้ามาดู แต่พอเห็นหน้าชายหนุ่ม ก็พากันยืหนึ่ง รัชกฤตเองก็เข้ามาด้วย พอเห็นหน้าชายหนุ่มก็มีท่าทางประหลาดใจ

“นี่คุณอาทิพย์มาถึงนานแล้วหรือครับ ทำไมผมไม่ยกเห็น”

ลิลินเลิกคิ้วมองคนตรงหน้า เพราะอะไรรัชกฤตถึงได้เรียกอีกฝ่ายว่า ‘คุณ’ เมื่อมองหน้าซ้ำอีกครั้ง ความรู้สึกคุ้นตาก็ดุดขึ้น

“อาทิพย์?” หญิงสาวทวนคำ ก่อนจะหันไปมองผู้จัดการหนุ่มอีกรอบ

“คุณลิลินคงยังไม่เคยพบ มาครับ ผมจะแนะนำให้รู้จัก นี่คุณอาทิพย์ครับ หรือเรียกว่าคุณชันก็ได้ ลูกชายคนเดียวของคุณจิตติ เจ้าของริสอร์ต”

อาทิพย์เหลือบมองสีหน้าบึ้งตึงของหญิงสาวอย่างขบขัน เขาไม่เคยแกล้งผู้หญิงมาก่อน ลิลินเป็นคนแรก ต้องโทษหล่อนที่ตาถั่วจนมองไม่ออกว่าเขาคือลูกชายของเจ้าของริสอร์ต โชคร้ายที่รถที่จะไปรับที่งานทั้งหมดประสบอุบัติเหตุก่อนหน้านั้นเพียงหนึ่งชั่วโมง ทำให้ชายหนุ่มต้องขับรถไปรับคนจากบริษัทโซลเมตเอง แม้เขาจะเป็นถึงลูกชายเจ้าของริสอร์ต แต่ชายหนุ่มก็ทำตัวธรรมดา เขามักแต่งกายด้วยเสื้อยืดกางเกงยีน เดินร่อนไปร่อนมาในริสอร์ต แต่นึกไม่ถึงว่าหญิงสาวกลับคิดว่าเขาเป็นคนขับรถ

อันที่จริงชายหนุ่มเองก็ไม่ได้ชอบของหวานเท่าใดนัก แต่ต้องการแกล้งหญิงสาว เขาเห็นลิลินตั้งแต่มายืนต่อคิวแล้ว พอนึกถึงตอนที่ช่างภาพสาวปฏิเสธเสียงแข็งไม่ให้ช่วยถือกระเป๋ากล้อง คิดว่าหล่อนคงเป็นพวกชอบดูถูกคน แถมยังคิดว่าเขาอาจทำข้าวของเสียหาย จึงยิ่งอยากแกล้ง

“ผู้ชายคนนี้...”

“ใช่ครับคุณลิลิน นี่ละครับ คุณชันตัวจริงเสียงจริง”

ลิลินได้ยืมเสียงหน้าตัวเองแตกดังเพลิง หล่อนยืหนึ่ง สีหน้าพิพากพิพวน สมองแบ่งออกเป็นสองฝั่งสองฝ่ายว่าจะญาติดีกับชายหนุ่ม

หรือว่าจะเดินหน้าเรียกร้องสิทธิ์ของตัวเองต่อไปดี แต่อาทิตย์ก็กลับเป็นฝ่ายพุดขึ้น

“นี่ก็ไม่ถึงหรือครับว่าผู้ชายปอนๆ อย่างผมจะเป็นลูกเจ้าของอนันตวาริ”

“ใช่ค่ะ นี่ก็ไม่ถึง แล้วก็ไม่ได้คิดเลยด้วยว่าคุณจะชอบแก๊งคนแบบนี้ สุนัขนักใช้ไหมคะที่ปั่นหัวคนอื่นได้”

“ใจเย็นๆ ครับคุณลิน ผมว่าคุณซันคงไม่ได้ตั้งใจ ถ้าเป็นเรื่องขนมเดี้ยวผมให้พนักงานเอามาเสิร์ฟให้ก็ได้ หรือคุณลินจะเอาไปกินที่ห้องก็ได้ นะครับ ผมจัดให้ได้สบาย”

“อยากได้ชิ้นนี้ใช่ไหม งั้นเอาคืนไป”

อาทิตย์หยิบขนมชิ้นนั้นคืนใส่จานหญิงสาวดังเดิม

“ฉันไม่อยากกินแล้ว เชิญคุณเอาไปเถอะ”

หญิงสาวไต่กลับหน้าบึ้ง หยิบขนมคืนชายหนุ่ม

“แนใจนะ”

“แนใจ”

ลิลินพยักหน้า เชิดหน้าขึ้น ชายหนุ่มจึงหยิบขนมใส่ปากเคี้ยว หญิงสาวเป็นฝ่ายอ้าปากค้าง เพราะไม่คิดว่าชายหนุ่มจะกวมประสาทแบบนี้

“นี่คุณ”

หญิงสาวแหงนใส่ แต่พอหันไปเห็นรัชกฤตจึงตัดสินใจเจียบเสียบ ถึงอย่างไรหล่อนก็เสียบเปรียบผู้ชายคนนี้อยู่วันยังค่ำ ในเมื่อเขาเป็นลูกชายเจ้าของรีสอร์ต การทะเลาะกับเขาคงไม่ใช่เรื่องดีแน่ เปลออๆ รัชกฤตอาจคิดว่าหล่อนไม่มีเหตุผล

อาทิตย์หรีตามองคนตรงหน้า เขาหันไปหาผู้จัดการหนุ่ม เปลี่ยนเรื่องคุยทันที

“ทุกคนมากันครบหรือยังครับ”

“เรียบร้อยครับ คุณลูกพีช คุณน้ำมนต์ และคุณปานั่งอยู่ตรงนั้น

ส่วนคุณปิตีอยู่ในห้อง เห็นว่าเมารถ ส่วนทีมคุณลินมาครบเรียบร้อยดี คุณผู้ช่วยที่ซื้อนวนลอนพอกอยู่ในห้อง”

“จันทิณี เย็นนี้ผมขอเชิญทุกคนนะครับ ทางโรงแรมเราจะมิงงานเลี้ยงต้อนรับแบบขันโตก ส่วนชุด ผมให้แม่บ้านเตรียมไว้ให้ในห้องหมดแล้ว ไม่มีอะไรแล้วผมขอตัวก่อน จะไปดูงานตรงส่วนอื่นอีก แล้วก็จะได้ไปบอกเซฟให้เอามากรองมาเติม จะได้ไม่เกิดศึกแย่งขนมกันอีก”

ลิลินมองตามแผ่นหลังของชายหนุ่ม กัดฟันกรอด พอคัล้อยหลังรัชกฤตก็พูดบ้าง

“คุณชั้นก็แบบนี้ละครับ ชอบแก๊งคนอื่น นี่คงเห็นว่าคุณลินสวย ก็เลยเรียกร้องความสนใจ”

“ฉันเนี่ยนะคะ”

“ใช่ครับ ร้อยวันพันปีผมไม่เคยเห็นคุณชั้นออกมารับแขก แต่วันนี้มาแปลก ผมก็เพิ่งรู้จากเด็กว่าคุณชั้นแอบไปรับพวกคุณเอง ต้องขอโทษด้วยนะครับที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิด”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันเองที่ตาถั่ว มองไม่ออกกว่านี่คือลูกชายเจ้าของรีสอร์ท เห็นหมวดเคราครีมีเสียขนาดนั้น”

“คุณชั้นชอบทำตามสบายครับ แต่เห็นแบบนี้เจ้าชู้ก็แจ้เลยนะครับ คุณลินต้องระวังตัวไว้ให้ดี”

“ยังไงหรือคะ”

“ก็คุณชั้นเป็นเสือผู้หญิงนะสิครับ ทางที่ดีคุณควรจะหนีให้ห่าง”